

1961

4.

CANBERRA BO IMELA SPOMENIK NA MESTNEM TRGU

"ETHOS" — DUHOVNA VEZ, GENIJ MESTNE SKUPNOSTI

10 100 10

MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

Majnik — Veliki traven

- 1 P Sv. Jožef Delavec
- 2 T Atanazij
- 3 S Aleksander (Saša)
- 4 Č Monika, Florijan
- 5 P Pij V., Miran
- 6 S Judita

★ 7 N 4. povelikonočna

- 8 P Prošnji dan
- 9 T Prošnji dan
- 10 S Prošnji dan

★ 11 Č VNEBOHOD JEZ.

- 12 P Filip in Jakob, ap.
- 13 S Robert Belarmin

★ 14 N 5. povelikonočna

- 15 P Zofija
- 16 T Janez Nepomuk
- 17 S Paškal, Bruno
- 18 Č Venancij, Erik
- 19 P Peter Celestin
- 20 S Bernardin

★ 21 N BINKOŠTNA

- 22 P Emil, Renata
- 23 T Deziderij (željko)
- 24 S MARIJA POMAGAJ
- 25 Č Urban, papež
- 26 P Filip Nerij
- 27 S Beda, Bruno

★ 28 N PRESV. TROJICA

- 29 P Maksim
- 30 T Ivana Orleanska
- 31 S Marija Kraljica

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejñnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

UREDNIK SPREJEMA
PRISPEVKE ZA MAJSKO
ŠTEVILKO DO
3. MAJA 1961.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno.

TRI ZAOBLJUBE, krasna povest Janeza Jalna iz časov, ko so nastajale Brezje z Marijo Pomagaj. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-ka Cajnkarka iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalogo in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Roman "Iz modernega sveta" in več drugih novel — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek: Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najnovše izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

LETO X.

APRIL, 1961.

ŠTEV. 4.

ČASU PRIMEREN OPOMIN

Družabna Pravda
Buenos Aires, Argentina

1. *Gd. slovenskim dušnim pastirjem v svobodnem svetu.*
2. *Svobodnim slovenskim društvom in organizacijam.*
3. *Svobodnim slovenskim listom in revijam.*

LETO 1961 JE JUBILEJNO LETO papeških socialnih okrožnic. Dne 15. maja bomo obhajali 70-letnico Leonove okrožnice RERUM NOVARUM in 30letnico Pija XI. QUADRAGESIMO ANNO. Teh obletnic se bo spomnil ves krščanski svet.

Zaradi tega Vas vljudno prosimo, da oprostite drznost, ko Vas toliko vnaprej opozarjamo na ti dve obletnici. Zdi se nam namreč primerno, da se jih Slovenci v velikem svetu spomnijo toliko bolj občuteno, kolikor bolj morajo o njih molčati rojaki v domovini, ki bi jih gotovo iz srca radi proslavili.

Slovenske dušne pastirje prosimo, da bi se dogodka spomnili vsaj z eno nedeljsko pridigo v mesecu maju. V kolikor pa jim je mogoče in ni v njih bližini društev, ki bi to storila, pa bi bilo prav organizirati tudi farne proslave.

Svobodna slovenska društva in organizacije po svetu iskreno naprošamo, da v svoj program za leto 1961 vključijo spomin na omenjeni obletnici. V kolikor je mogoče, naj bi imela prireditve ali vsaj predavanja. Kjer se pa kaj več ne da napraviti, naj bi se društva spomnila teh obletnic vsaj z nekaj stavki pri kaki drugi prireditvi, društvenem

Misli, April, 1961.

sestanku ali seji. Ne bo jim težko dobiti človeka, ki zna razložiti pomen okrožnic, ki v njih Cerkev posega na socialno področje.

Naše svobodne liste in revije vljudno naprošamo, da v teku leta v svojem pisanju ne prezro dogodka z dne 15. maja 1891. Naj bi vsak list enkrat v letu vsaj z enim člankom opozoril svoje bralce na majske obletnice. Vsak list, zlasti vsak list s posebnimi področji, naj bi pomen okrožnic obdelal s svojega posebnega stališča, saj socialne težave posegajo prav na vsa področja vsakdanjega življenja. Lahko se tudi poslužijo ponatisa iz lista DRUŽABNA PRAVDA.

Vljudno Vas še enkrat prosimo, da nam tega pisma ne štejete v zlo, temveč ga vzamete na znanje s tako dobro voljo, kot je pisano. Njegov edini namen je, da bi se Slovenci v širokem svobodnem svetu kot en mož spomnili v letošnjem maju socialnega programa, ki naj v Sloveniji nasledi rdeči državni kapitalizem ter združi delavske stanove v krščanski pravičnosti in ljubezni.

Bog, stan in narod!

Luka Milharčič, predsednik
Maks Jan, tajnik.

Jože Čujes:

PRED DESETIMI LETI

DA OSTANE MISEL NA DESETLETNICO "MISLI" živa in postane slika o ustanovitvi prvega slovenskega lista v Avstraliji jasna, dajem v objavo še nekaj svojih osebnih spominov. Razveseljivo bi bilo, če bi ob desetletnici tudi pp. Klavdij in Beno napisala par vrstic.

Pred Božičem 1950 mi je pisal pokojni škof dr. Rožman. Sporočil mi je, da bi zelo rad ustregel želji Slovencev v Avstraliji in poslal slovenskega duhovnika. Obljubil je, da bo storil vse, kar je v njegovi moči. Manj kot leto dni po tem pismu sta prišla v Avstralijo pp. Klavdij Okorn in Beno Korbič.

Ob njunem prihodu še nismo imeli lista ali organizacije. Smo pa že od marca 1950 razpošiljali na razne naslove rojakov na pisalni stroj razmnožene dopise in spomenice ob obletnici zadnjega ustoličenja koroških vojvod, ob dnevu majske deklaracije in podobnih narodnih praznikov. **Odziv med rojaki je bil nad vse zadovoljiv. Od vseh krajev Avstralije so prihajala pisma, v katerih so rojaki izražali želje po slovenski besedi in organizaciji. Stotine teh pisem je še ohranjenih. Tako odkrita in pristržna so, da si jih človek ne upa uničiti.**

V to prvo brstenje slovenskih čustev v Avstraliji sta na vso srečo prišla pp. Beno in Klavdij. V par dneh sta imela že polno prijateljev in sodelavcev. Ni bilo treba dosti besed. Edini smo si bili v tem, da moramo čimprej **ustanoviti slovenski list ter z njim vsaj delno povezati Slovence na petem kontinentu.**

Neko nedeljo popoldne smo se zbrali v kuhinji Jerebove hiše na Waterloo St., Rozelle. Sedeli smo v kuhinji in razmišljali: oba patra, Lojze Glogovšek (danes ima družino v St. Mary'su), Franc Polak (ima družino v Doonside), ki sta z delom in denarjem omogočila nakup prvega pisalnega stroja že pred ustanovitvijo lista, in pisec teh vrstic. Sedeli smo in mislili o imenu lista. Vsi mogoči predlogi so padali, z nobenim nismo bili prav zadovoljni. Naenkrat se sredi razmišljanja oglasi p. Klavdij: **Kaj pa "MISLI"? Ali bi ne bilo dobro?**

Predlog smo soglasno sprejeli in tako je bil list krščen. Slovenci v Avstraliji smo dobili z MISLIMI prvi list. Sestavili smo konzorcij, katerega člani so bili vsi zgoraj imenovani, ter postavili p. Korbiča za prvega urednika. Delo je od tu naprej naglo napredovalo. Napravili smo prošnjo na emigracijski urad, a brez uspeha. Ponovna

prošnja je bila 5. dec. 1951 ugodno rešena — dobili smo dovoljenje za izdajanje lista v slovenščini.

Od dovoljenja do prve številke ni bilo daleč. V Villawood hostelu, kjer smo MISLI prvotno razmnoževali, so jo čitali že o božičnih praznikih, čeprav je datum na prvi številki — 25. januar 1952. Prva številka je bila zelo skromna; majhna po obsegu, a bogata po vsebini in ljubezni do naroda, ki so mu sodelavci in bralci pripadali.

Med uvodnimi besedami je stalo tudi naslednje:

"Naš program je dokaj enostaven. Napisan je bil s krvjo naših pradedov in očetov. In kaj smo, nam je povedala naša mati, ko je pela: Slovenec sem..."

Obenem z listom je bilo ustanovljeno tudi prvo slovensko društvo v Avstraliji: SLOVENECSKI MISLI so bile predvsem namenjene članom tega društva. Namen lista in društva je bil po dovoljenju oblasti takole formuliran: **Pomagati v Avstraliji bivajočim Slovincem, uživljati se v nove razmere, navade in običaje nove domovine.**

Tiskanje in razpošiljanje lista je bilo poglavje zase. Naslovno matrico smo s šivanko prebadali na platnenem ovitku stare knjige — ovitek je še danes ohranjen — zato je tudi kazala temu primer-no podobo. Pač nismo bili umetniki. Ker smo hodili vsi na delo, smo tiskali ponoči. Dve, tri, pa tudi več noči je trajalo. Denarja ni bilo ne za papir ne za znamke. Založili smo, pa je šlo. List je bil namreč takrat brezplačen. Kmalu so začeli bralci pošiljati denar za tiskovni sklad in nam s tem olajšali težave.

SAMOTNE URE

(Nekje v avstralskem gozdu)

*Moja celica je pusta,
prazna in razmazana.
Prah v oči mi silí, v usta,
podnic vid mi ne spozna.*

*Dolgčas skozi okno gleda,
sonce spati ne pusti,
a na večer luna blede
plašna v pozno noč ihti.*

*Na vse zadnje — to ni važno.
Da bi kdo le razumél,
da bi lahko kdo potrkal
in z besedo me ogrel!*

I. Burnik

Misli, April, 1961-

V izredno pomoč listu so bili rojaki v Villa-wood hostelu ter pozneje v St. Marysu. Pomagali so pri pakiranju in razpošiljanju lista.

Če danes pogledam deset let nazaj, vidim pred seboj ne deset ali več pol-mrtvih slovenskih organizacij, temveč na stotine in stotine zavednih rojakov, navdušenih ob rojstvu slovenskega lista v Avstraliji, strnjenih v enem društvu in enih "MISLIH". Toda to je bilo pred 10 leti, ko smo bili v emigraciji še mladi in neosebni. Bilo je to v časih, ko nas je od 1000 razkropljenih prišlo na slovensko prireditev po 600 in ne 60, kot se to godi dandanes.

MISLI so se rodile v pomladi slovenstva v Avstraliji, zato so tudi ostale. Ljudje okrog njih smo bili pač samo ljudje z vsemi napakami navadnih zemljanov, vendar je bil naš namen pošten in nesebičen. Seme je padlo v dobro zemljo in prineslo mnogo dobrega. Človek z zadovoljstvom zre nazaj in se naslaja ob mislih, da MISLI le niso bile brez potrebe in brez uspeha.

Po desetletnih težavah, bolehanju, hiranju in poživljanju so danes MISLI nesporno eden najlepših slovenskih listov v emigraciji in so postale sestavni del našega življa v Avstraliji. Upajmo, da bo tako ostalo še mnogo let!

Foto: Jože Cetin

Odlomek udeležencev "Vinske trgatve" pri Twrdyjevih v Fairfieldu. Več jih Jožetova kamera ni mogla zajeti, niso se odzvali njenemu klicu. Sami so krivi.

Romanje v maju: Marrickville!

IZ SYDNEYA V MELBOURNE

v devetnajstih dneh

MENDA NI DALEČ ČAS, ko bo kdo lahko zapisal: V 19 minutah. Za norca bi imeli človeka leta 1848, če bi kaj takega napovedal. Pa je že tako, da je od takrat do danes veliko vode odteklo po vseh mogočih rekah in potokih.

Leto 1848 je znamenito tudi za Slovence. V tedanji Avstriji je nastala "pomlad narodov". In tisto leto se je naš Baraga udeležil na Dunaju kronanja mladega cesarja Franca Jožefa.

Prav tisto leto je Melbourne dobil — prvega škofa. Škofija je bila sicer ustanovljena že leto poprej, tudi škof je bil določen in kar pri roki: **Dr. James Goold, župnik v Cambelltownu poleg Sydneya.** Toda treba ga je bilo posvetiti, pri čemer morajo biti po cerkvenih predpisih navzočni trije škofje. Preden jih je bilo v tedanjih razmerah mogoče spraviti skupaj v Sydneyu, je poteklo kot bi mignil — 12 mesecev.

Do posvetitve prvega škofa za Melbourne je prišlo šele v avgustu 1848. Naslednji mesec, 15. septembra, je novi škof nastopil pot v Melbourne po Hume Hway — takorekoč. Ko bo le imela Avstralija takrat tako cesto!

Škof je svoje potovanje pozneje sam na kratko opisal. Peljal se je s privatno kočijo, ki so jo vlekli štirje konji. Bilo je prvič, da se je kak privatnik spustil preko dežele z lastno kočijo. Pot je bila že sama po sebi slaba, prav nekaj dni pred tem potovanjem so jo pa nalivi še posebej izprali. Vendar so konji vzdržali vso pot, seveda so vmes počivali.

Župljani vasi Cambelltown so spremljali svojega bivšega župnika na konjih in v vozovih deset milj daleč. Slovo je bilo prisrčno. Od tam je škofova kočija potovala sama, v njej so pa poleg škofa sedeli še trije duhovniki.

Prva postaja, prav kratka, je bila v Berrimi, 49 milj od Cambelltowna. Škof pravi, da je okolica prava pustinja in svet neuporaben, le vodo imajo dobro. Katoliškega duhovnika imajo, ne pa cerkve. Mašuje v zasilni šoli. Plačo prejema od vlade. Zbral je že £300 za novo cerkev.

Za nekaj dni so se pa ustavili v Goulburnu. Tudi tam je že bil katoliški duhovnik maševal je še v zasilni kapeli, vendar je bila že skoraj dokončana lepa cerkev iz opeke. Mesto je kar veliko, in skrbno zgrajeno.

O pokrajini med Goulburnom in Albury škof omenja: Svet se tod jako spreminja! Ker so pota tako slaba, se ljudje niso oprijeli poljedelstva, čeprav ni jako daleč do tržišč. Bolj se jim izplača živinoreja, zato so povsod pašniki.

Pot od Goulburna do Yassa je vzela ravno en dan. Tu je bila že kar lepa župnija z majhno, toda prijazno cerkvijo, šolo in župniščem. Škof se je pomudil v Yassu dva dni.

Od tu naprej ne omenja krajev, le to si je točno zabeležil, kdaj je zdrknil čez reko Murray pri Albury, ki je delala mejo med sydneyško in melbournsko — njegovo — škofijo. Bilo je, pravi, 28. sept. od 9.35 dopoldne. Dostavlja še, da je od tu dalje lahko dosti hitro potoval do Seymourja. V to mesto je dospel na nedeljo. Bila je ravno služba božja, ki jo je opravljal njegov generalni vikar iz Melbourne, frančiškan p. Patrick Bonaventura. Prišel je namreč škofu naproti, pa ni imel pojma, kje se bosta srečala. P. Patrick je računil, da verjetno v Yassu, pa se je tako vstrel.

Na vsem ozemlju od Albury do Melbourne je bilo prvič, da so katoličani videli škofa. Zato se je naš popotnik ustavljal po raznih krajih in verniki so se zbrali, da jih je spovedoval in jim krstil otroke. O birmovanju ni zapisal nobene opazke.

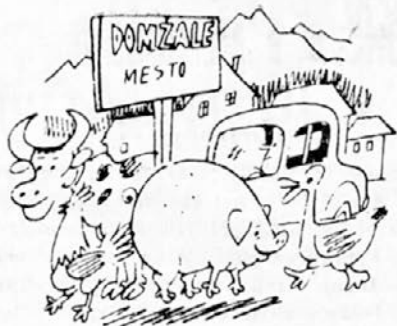
Pri Somertonu so čakali na škofa verniki iz Melbourne in okolice v zelo lepem številu. Deloma so bili na konjih, deloma na vozovih. V lepem sprevedu so spemljali svojega škofa v mesto, med potjo so vstopali še novi. Več ko sto sijajno okrašenih konjenikov in najmanj 50 kočij je končno privedlo škofa na mesto in se je zdelo kakor bi vodili kralja.

Kje naj se škof ustavi? Ni bilo treba veliko popraševati, saj je premogel tedaj Melbourne le eno samo cerkev, ki so ji točno sedem let poprej postavili temelj — cerkev St. Francis v mestnem središču — kdo je še danes ne pozna? Pred njo se je nabrala silna množica ljudstva novemu škofu v pozdrav — katoličani in protestantje brez razlike — in je dvignila tak vrišč s svojimi pozdravnimi vzkliki, kot ga Melbourne poprej nikoli ni slišal, pa tudi pozneje zlepa ne.

Tako je dobil Melbourne — bolje rečeno: dobila Victoria, — po tedanjem "AUSTRALIA FELIX" — svojega prvega škofa. In kaj je dobil škof? Tri cerkve in tri duhovnike: V Melbourne, Geelongu in Portlandu. Pač pa nekaj tisoč dobrih katoliških vernikov, ki so mu z vsem srečam pomagali, da je v svojih dobrih 30 letih škofovanja položil krepak temelj za vse tisto, kar predstavlja nadškofija Melbourne — danes!

Izpod Triglava

Prijazna naročnica nam je poslala izre-
zek iz časopisa v domovini s člankom in risbo
o Domžalah. Objavljamo v "pouk in zabavo"
vsem Domžalcem in Domžalkam od Krima do
Velike Planine, pa Št. Jošta do Limbarske go-
re. — Ur.

HUDO SE MOTI, KDOR MISLI, da so Domžale zaradi številnih psov in mačk ter razmaknjenih hiš z njivami med njimi navadna vas? Ne, Domžale so mesto z močno razvito industrijo in avtomobilizmom. Kar se mačk tiče, se derejo samo ob ženitvi; psi tulijo sicer brez prestanka, vendar s popolnoma mestnimi glasovi; hiše so pa zato razmaknjene, da morejo meščani z avtomobili, pufom in standardom do njih, ker imajo vhode z dvorišča. Njive mesta prav nič ne kaze, temveč so zeleni in rjavi vložki namesto zelenega pasu, ki ga imajo Ljubljanci. In če imajo Ljubljanci živalski vrt, zakaj bi potem nam kdo očital konje, krave in prašiče?! Da kure ne sodijo v mesto? Prosim vas, v Ljubljani imajo celo golobe, ki "štempljajo" mesto od vrha do tal, medtem ko naše kure ostajajo pri tleh in markirajo samo mestno vznožje! Da pa so to zares mestne kure, potrjuje cena jajcem, ki je natanko taka kot v Ljubljani! Nekdo se je zadnjič spotaknil ob race, ki da so tipični kmečki artikel. Ne tako, tovariš! V Ljubljani imajo celo dva laboda, pa nista nikomur na poti, čeprav labodi niti užitni niso, medtem ko se pri nas ne zgodi redko, da kaka račka po številnih kanalih Bistrice priplava na tujo mizo...

Industrija je pri nas tako razvita in tovarne zjutraj tako zavijajo, da so budilke postale peto kolo pri hiši. In še to: naših tovarn ni treba iskati! Kdor ima količkaj nosu v glavi, zavoha kemično tovarno, tovarno usnja in tovarno likerjev že v Trzinu. Da so Domžale mesto, dokazuje tudi en sam kino na stare filme. Poleg tega imamo eno "samopostrežnico" in eno hudo moderno kavarno. Pa še ambulanto s čakalnico na hodniku, česar nimajo niti velika mesta. Idealno lego ima naše meščani kar doma umivajo. Prašiče koljemo pri nas pozimi, zato so hiše za praznike dobro založene z mesom in žlahto.

Tudi šport je pri nas čisto po mestno razvit in Misli, April, 1961.

je med mladino vse polno rekorderjev v razbijanju šip in hišnih števil, medtem ko imajo dijaki od športa najraje karte. V Domžale je moč priti z vsemi prometnimi sredstvi od vlaka do bicikla, pešcev pa pri nas ni, zato tudi pločnikov ni. Imamo kar troje vlakov: najlepši je motorni, a je zato najkrajši; manj lep je navadni, a je zato daljši; najrši in najdaljši pa je živinski za ljudi, zato pa vozi samo ob največjih praznikih. Vsi vlaki imajo natanko toliko sedežev, da lahko vsa mladina sedi, odrasli pa stoje uživajo razgled z besno drvečih vlakov.

Potem je tu še prelepa mestna okolica s planinami v ozadju, ki nam jih ne more nihče vzeti in so tako rekoč mestna last, kar se pogledov nanje tiče. In ob vsem tem se bo še vedno našel kdo, ki bo trdil, da Domžale niso mesto!...

★

FINZGARJU SE TUDI TOŽI po preteklosti. Kot posnamemo po Ameriški domovini, je pisal leta 1954. pisatelju Schmidu v švico: "Nova doba je pozabila na naše narodne igre in zabave. Danes je obrnjeno vse v drugačno smer, lepa preteklost je zamrla. Z njo se je tudi meni pero posušilo." — Pri besedi "narodne igre" pisatelj misli na svoje odrske igre: Divji lovec, Naša kri in tako dalje, ki jih "nova doba" — komunistična "stvarnost" — ne ceni več...

DOBROVA PRI LJUBLJANI ni več pri, ampak v Ljubljani, je bilo nekje brati. Odrekla se je namreč svoji občinski samostojnosti in se dala podjarmiti občini Ljubljana — Vič. Tako je Ljubljana narasla za kakih 7,000 prebivalcev in bo lepega dne menda požrla tudi Polhov Gradec. Črni vrh pa postane "forštati". Kolikor je znano, je v Avstraliji en sam Dobrovčan. MISLI bere, zato to poročilo ne sme izostati. Če je je kje na tem kontinentu "Društvo ljubljanskih srajc", naj se oglasi. Ponuja se mu nov "finančni" član...

BEŽEN POGLED

v Južno Afriko

Slovenec Roman Rus je imel opravke v Južni Afriki in je dal objaviti nekaj vtisov od tam v KATOLIŠKEM GLASU. Kratek izvleček iz njegovega poročila bo zanimal tudi nas, saj je Južna Afrika ena najbolj razvpitih dežel in držav v naših dneh. — Ur.

Johannesburg, gospodarsko središče.

JOHANNESBURG IMA 900.000 BELIH prebivalcev. Je moderno evropsko mesto. Črnči bivajo zunaj mesta kot v Durbanu in drugih mestih. Država je zanje napravila majhne enodružinske hišice, ki so vse enake. Zanje plačujejo črnči dva funta na mesec. Po 20 letih so lastniki hiš, ne pa terena, tako da jim država vedno lahko odvzame hišo. V teh črnskih naseljih, ki jih imenujejo "locations", živi danes okrog Johannesburga 300.000 črncev. Zvečer morajo vsi črnči zapustiti mesto in se vrniti v svoja črnska naselja. Prav tako belci ne smejo ostati čez noč v naselju črncev. Johannesburg imenujejo mesto zlata. V njegovi okolici pridobivajo nad 70% vsega zlata na svetu. Povsod vidimo peščene griče, ki so ostanki nerabnega materiala, ki so ga izkopal iz rudnikov. Mesto leži na planoti, v višini 1500 m nad morjem. Podnebje

je prijetno in milo. Johannesburg je ogromno trgovsko središče. V njem je mnogo nebotičnikov. Povsod je videti veliko blagostanje. Mesto je lepo in snažno, povsod vlada velik red. Tudi v cerkvah je čudovit red. V novi stolnici, ki sem jo obiskal, je pel pevski zbor latinsko mašo tako dovršeno, da bi se lahko kosal z vsakim pevskim zborom katere koli evropske katedrale. Jezik, ki prevladuje v mestu, je angleščina, poleg nje pa jezik Burov-africaans. Trgovine so moderne, ceste široke, po njih drve dvonadstropni avtobusi. V Johannesburgu je 160.000 katoličanov. Ima lastno škofijo.

Pretoria, upravo središče

PRETORIA, ki je oddaljena kakih 30 km od Johannesburga, pa je upravno središče Južnoafriške zveze. Tu je sedež vlade, ministrstev, poslanstev in apostolske delegacije. Mesto ima pol milijona prebivalcev. Sedanji predsednik Južnoafriške zveze je Pforweurt. Ta vlada nad zvezo iz Pretorije. Južnoafriška zveza sama meri en milijon 223.000 km kv. in ima 12 milijonov 671.000 prebivalcev. Obsežnost dežele nam poudari primerjava z Italijo, ki ima samo 301.000 km kv. površine. Delikatnost vlade belih gospodarjev in probleme, ki jih ustvarja, pa bomo bolj razumeli, če upoštevamo, da je od skoraj 14 milijonov prebivalcev samo tri milijone belih, 9 milijonov 600.000 črnih, en milijon 360.000 mešancev, 441.000 Azijcev in Indijcev. In vsaka teh ras mora živeti povsem ločeno od druge.

"Locations" za črnce v Južni Afriki.

V spremstvu funkcionarjev apostolske delegacije sem si v Pretoriji najprej z avtomobilom ogledal veliko semenišče, dalje katoliško bolnico in razne druge katoliške ustanove ter katedralo. Po ogledu mesta smo z avtomobilom odpotovali 20 km izven Pretorije, kjer sem si ogledal naselje črncev, ki delajo v Pretoriji in se vračajo vsak večer nazaj domov. Tudi tu je bil pogled na te hišice, ki jih je na tisoče in so vse enake, izredno žalosten. Notranjščina je bedna in zanemarjena. Le infektualci-črnici skušajo svoje domove lepše urediti. Na zunaj itak ni dovoljena nobena sprememba.

ba. Dušnopastirsko delo je tu zelo težko. V naseljih žive črnici, ki prihajajo iz najrazličnejših krajev in govore najrazličnejše jezike in narečja. Za 150.000 črncev je samo en misijonar in dve redovnici, ki mu pomagata pri njegovem delu. Redno dušnopastirsko delo je skoro nemogoče. Duhovnik samo spoveduje in deli zakramente. Zanimivo je, da črnici-pogani žele, da bi imeli tudi oni katoliški pogreb in bi bili pripravljene za to plačati, kolikor bi kdo zahteval. Tam je navada, da pokojnikovo truplo prepeljejo v cerkev in ob njem molijo vso noč. Tudi pogreb sam napravijo zelo sloveno. V teh naseljih je mnogo možnosti za spreobrnjenja, toda manjka misijonarjev.

DVOJČKI — TROJČKI — ČETVORČKI...

Spričo dejstva, da so se v Melbournu rodili četvorčki, ki so potegnili nase zanimanje javnosti, bo morda zanimala naslednja razprava, ki smo jo nekje brali. — Ur.

MLADA MATI JE SREČNO "POVILA"
DVOJČKE. Ko se je prepričala, da sta res samo dva, je rekla zdravniku:

"Odkar ste mi povedali, da bom imela dvojčke, sem bila v strašnih skrbih..."

"Pa zakaj vendar?"

"Zato, ker sem se bala, da mi niste po pravici povedali. Na tihem sem si rekla: zdravnik morda ve, da bom dobila trojčke ali celo četvorčke..."

"In če bi jih res dobila...?"

"Oh, to pa ne bi rada! Taka reč je združena s preveliko publiciteto. Kar groza me je, če pomislim, kako bi me vlačili po časopisih..."

Zdravnik se je veselo smejal.

"Publiciteta pride odtod, ker so take reči tako redke. Če bi reč s te strani premislila, bi vas ne skrbelo, da se bo ravno vam taka redkost pripetila, ha, ha!"

"Ali so trojčki, četvorčki in petorčki tako redki, kali?"

"Da, zelo redki so. Vzemite na primer Anglijo z njenimi 45 milijoni prebivalcev, ali tako nekako. Vsako leto se jim rodi na tisoče dvojčkov, trojčkov morda sto, četvorčkov približno po dva primera na toliko let. Petorčki se pojavijo komaj

Misli, April, 1961.

po enkrat na vsakih 54 milijonov rojstev na vsem svetu. Na šestorčke smemo upati celo šele na vsakih 4 milijarde in pol rojstev."

"O šestorčkih vobče še nisem slišala. Ali se res tudi ti kdaj pojavijo?"

"Da, možno je tudi to, toda silno redko. Imamo celo poročilo, da so se leta 1600 nekje v Nemčiji rodili sedmorčki, le o kakih osmorčkih zgodovina nikjer ne poroča."

"Zanimivo! Kaj pa glede petorčkov in četvorčkov, ali imajo kaj upanja, da ostanejo pri življenju?"

"Zelo malo. Kolikor vemo, je doslej z gotovostjo znanih 47 primerov petorčkov, pa samo v treh primerih je vsa petorica živela delj kot nekaj ur. Najbolj so nam znane petorčke v Kanadi z imenom Dionne. Drug tak primer so bili petorčki v ameriški državi Kentucky leta 1896, tretji pa Diligenti v Južni Ameriki, ki so najvejšega datuma: 1943."

"In šestorčki?"

"Najbolj znani so tisti, ki so prišli na svet leta 1866 v Chicagi. Dva sta umrla, ko sta bila stara osem mesecev. Ostali štirje so dočakali starost nad 70 let..."

"Glejte, glejte! Kaj le čaka moja dvojčka..."

Boazil tipka

★ TAKO PORAZNO SEM SE TOREJ ZADNJIČ ODREZAL, da mi je moral urednik odgovoriti z eno samo besedo: PREPOZNO! Tudi danes moram hitro tipkati, kajti jutri je zadnji dan za rokopise...

★ Prazniki so za nami. Bilo je dosti dela. Veseli me, da se je za spoved Melbourne spet dobro odrezal in procentno visoko prekaša naše ostale postojanke. Tudi cerkev je bila za velikonočno mašo nabito polna. Pel je pevski zbor "Triglav", ostali pa so poprijeli pri vsaki pesmi, ki so jo znali: znak, da imamo Slovenci le najraje ljudsko petje. Seveda s tem ni rečeno, da bi ne potrebovali v Melbourneu organiziranega cerkvenega pevskega zbora, ki bi redno hodil k vjam in bi skrbel za lepoto petja pri naših mašah. Kar priznajmo, da smo se polenili. Tolikokrat mi kdo potoži, "kako lepo je bilo doma, kako je hodil k pevskim vjam dvakrat na teden po dve uri daleč, itd. itd..." Ko pa ga pobaram, če bi tukaj hodil, je pa sto izgovorov. Čudno, da v Avstraliji res za vse lepo in domače tako pri-manjkuje časa. Doma je marsikdo po težkem delu lahko hodil dolgi dve uri ali še več na vaje, pa verjetno je bil še lačen zraven; tu pa je s tramvajem petnajst minut preveč...

★ Velikonočna jedila sem tudi blagoslovil in sicer na veliko soboto popoldne v naši hišni kapeli Padua Hall-a. Kar precej družin je prineslo k "žegnu". Za našo družinico slovenskih fantov sem imel blagoslov posebej. Miza je bila obložena (zahvala našim kuharicam!) in upam, da so bili fantje z velikonočnimi prazniki zadovoljni. Sicer nam je hotel praznično razpoloženje uničiti slovenski fant, ki se je prav na veliko soboto pijan pritepel v hišo delat zdraha, pa mu ni uspelo. Praznike je uničil sebi; že s tem, da je bil pijan, še bolj pa, ko ga je na samo veliko soboto streznila — policija. V Padua Hall-u med slovenskimi fanti je dobrodošel vsakdo, ki pošteno misli in želi poštenega razvedrila. Na razpolago je biljard, namizni tenis, tudi odbojkarji pridejo na svoj račun in slovenske

glasbe v hiši ne manjka. Nimajo pa vstopa postopaci in razgrajaci, ki ne znajo več pošteno gledati na življenje.

Res škoda, da je tujina požrla že toliko naših fantov. Je pač slabe družbe več kot dobre in lažje jo stakneš. Zato pa je še večje važnosti, da se dobri fantje zbirajo k pošteni zabavi.

★ Orkester v Padua Hallu že kar dobro zaigra nekaj domačih polk. Samo enega glasbila še ni: klarineta! Pa je, kot pravijo muzikantje, kar nujno potreben. Ali premore Melbourne slovenskega klarinetaša? Naj se javi pri nas!

★ Kaj pa krsti? — V Adelaidi so 29. januarja krščevali v družini Davida Pahorja in Amalije r. Pankos: deklici je ime Mary. — V naši gozdni naselbini Nangwarry (S.A.) je zajokalo kar v dveh družinah: Pri Šobrovih (Franc in Marija r. Fideršek) so dobili Franciško, ki je bila krščena 5. februarja. Pri Gregoričevih (Gverino in Veronika r. Krmec) pa so dobili Marina, ki ga je oblila krstna voda dne 29. januarja. — V Melbourneu smo krščevali dne 11. februarja v Hawthornu, kamor sta prinesla svojo prvorojenko Nado Anton Dolinar in Helena r. Sabo iz Gippslanda (Cardinia). Isti dan je bil krst prvorojenca Janeza Mihelčiča in Valerijine r. Frlic v Newportu. Ime mu bo Andrej. — 12. februar beleži krst prvorojenca Jožefa Svetec in Marice r. Vidovič v Malvernu: ime Frank Jožef. — Dne 18. februarja pa sta bila na vrsti dvojčka: Frank Jožef in Lidija Marija sta nova člana družine Uda Schneeweiss in Marte r. Škrget. Krstili smo ju v Hawthornu. — Ivan Vladimir je ime prvorojencu Franca Brne in Karmele r. Babič. Krščen je bil dne 25. februarja v Newportu. — Novi Slovenček je zajokal tudi v Morwellu (Gippsland) in sicer v družini Jožefa Križmana in Angele r. Kakovič. Klicali ga bodo za Roberta. — Dne 5. marca sta prinesla k Sv. Jakobu v North Richmond svojega prvorojenca Franc Burlovič in Slava r. Jelenič. Krstili smo ga na ime David Tomaž. Istega dne in v isti cerkvi je bil tudi krst Borisa Jurija, ki je novi prirastek družinice Alojza Viteza

in Julke r. Guštin. — Dne 12. marca smo krščevali v Geelongu, kjer je Ivana dobila družina Ivana Širca in Margarite Gertrude Hey. — Novega člana je v Veri Gabrijeli dobila družina Petra Mukavca in Vere r. Škrjanec v Brunswicku; krstili smo jo dne 18. marca. — Adelaide (S.A.) je videla tri krste ob mojem zadnjem obisku: Dne 25. marca smo krstili Marka Antona, sinka Slavka Kralja in Marije r. Klopčič iz O'Halloran Hilla. Na cvetno nedeljo, pa je bil krst Anite Katarine (hčerke Milana Bunderla in Katarine r. Rechner) in Marka Briana (sinka Stanka Jakša in Marije r. Clappis). — Aprilski krsti pa pridejo na vrsto prihodnjič.

Seveda za konec še: Naše čestitke vsem, staršem in malčkom!

★ **Pa poroke?** Ni jih bilo ravno preveč. Se je menda vse poženilo tam okrog božiča. Nekaj se jih je pa le nabralo. — Dne 28. januarja je v Marijini cerkvi v Geelongu Erika Mikša (doma iz Skal) obljubila zvestobo Dragotu Skoku iz Zagreba. — Dne 11. februarja pa je bila poroka pri Sv. Jožefu v Port Melbourne: Franc Boštjančič iz Preloz (fara Pregarje) je popeljal pred oltar svojo avstralsko nevesto Imeldo Duggan. — Dan kasneje (12. februarja) je bil spet Geelong na vrsti, tokrat cerkev sv. Janeza: Friderik Krušič iz Vranskega je rekel "da!" vdovi Suzani Stambulovski (doma iz Zagreba). — In spet je imel Geelong besedo dne 18. februarja (zopet cerkev sv. Janeza): Zvonko šutej je dobil za ženko Ano Butala. Ženin je iz Plemenitaša, nevesta iz Radencev, oba pa kršče-na pri krstnem kamnu v Starem trgu (Bela Krajina). — Dne 25. februarja smo imeli kar dve poroki naenkrat in sicer v cerkvi sv. Jožefa v West Brunswicku: Anton Križanič (iz Gornjih Krapij, Prekmurje) je obljubil zvestobo Tereziji Horvat (doma iz Bakovcev pri Murski Soboti); Ivan Majcen (iz Savcev, fara Velika Nedelja) pa Mariji Hozjan rojeni kot prekmursko izseljensko dete v Parizu).

Vsem novim parom obilico blagoslova na skupno življenjsko pot!

★ **Smrtna kosa** je medtem tudi zahtevala svoje: V četrtek dne 9. marca sem dobil telefonski klic iz Geelonga, ki mi je naznanil, da **Janka Vesenjaka** ni več med nami. V torek dne 7. marca ob četrtem zvečer se je z motorjem tako nesrečno zaletel v avto, ki je pred njim zavijal na drugo cesto, da je bil na mestu mrtev. Nesreča se je zgodila v Norlane (Geelong), kjer je Janko zadnje mesece stanoval.

Pokojni Janko je bil rojen 2. decembra 1934

Misli, April, 1961.

v Slovenskih Goricah: Kukava pri Ptuj. V Avstriji je bežal leta 1956, od tam pa emigriral v Avstralijo, kamor ga je "Aurelia" pripeljala dne 2. novembra 1957. Najprej je živel v Officer, majhnem naselju ob Princes Highway proti Gippslandu, v avgustu lanskega leta pa se je preselil v Geelong, kjer si je sestra Marija z možem medtem postavila lasten domek. Janko je bil resen fant in zaveden Slovenec. Od svojega prihoda v Avstralijo je bil zvest član Slovenskega kluba Melbourne in je večkrat tudi kaj napisal v klubsko glasilo "Vestnik".

Dva prijatelja.
Desni je rajni Janko Vesenjaka.

Mašo zadušnico sem opravil v soboto dne 11. marca v Bell Parku, nato pa smo pokojnikovo truplo prenesli na pokopališče v West Geelongu. Na grobu se je z nekaj besedami od njega poslovil geelongški predsednik kluba g. Bizjak.

Naše iskreno sožalje Jankovi sestri in sorodnikom v domovini. Janko, Ti pa počivaj v miru!

★ V četrtek dne 23. marca smo v Melbournu pokopali **g. Ivana Kluna** iz Clifton Hilla, ki je bil eden starih naseljencev. Bom o njem kaj napisal v prihodnji številki. Tu samo izrekam iskreno sožalje žalujoči družini.

Slučajno sem zvedel, da so v novembru pokopali na carltonskem pokopališču našega rojaka Jožeta Kračino. Doma je bil iz Logja pri Kobari-du, umrl pa je v Melbournu dne 9. novembra preteklega leta. Žal mi podrobnosti niso znane, ker mi ni bilo mogoče zvedeti za točen naslov pokojnikove družine.

Pogreb z drobno belo krsto smo imeli dne 16. februarja na keilorsko pokopališče v bližino skupnih slovenskih grobov: prvo dete Antona Valherja in Marije r. Ceglar je našlo takoj po rojstvu večni počitek. Enako smo na veliki četrtek pokopali trupelce sinka Jožefa Smoleta in Štefke r. Kavčnik iz Newporta; njegova svečka je ugasnila čim bi morala začeti bleti. Obema družinama iskreno sožalje!

Konec str. 116

Z Vseh Vetrov

IZ TORONTA v Kanadi so MISLI dobile majhen "nos". Pismo pove nekako takole: Nekaj čudnega ste nedavno zapisale o novi slovenski cerkvi v Torontu, ki stoji v novi fari pod vodstvom g. Kopača. Pisale ste, da je lesena, kar pa ni čisto nič res. Vsa je iz opeke in še stena za glavnim oltarjem je po najnovejši modi iz opeke. Župnik Kopač je zdaj velik gospod, ima še drugačne časti in oblasti, ne samo kot župnik, pa bi ne bilo prav, če bi se mu MISLI zamerile. Ker farani drže z župnikom in bi se z njim vred zamere natezli, bi bilo res svetovati, da se tisto napačno poročanje popravi prav tam, kjer je nekoč buknilo na beli dan. Torej še enkrat: Ni res, da je cerkev lesena, res pa je, da je vsa iz opeke!

ŠESTI APRIL 1961 — dvajsetletnica Hitlerjevega navala na Jugoslavijo! Ni dvoma, da jo slovenski tisk po svetu in doma omenja in razpravlja o njej. Usodnost cvetne nedelje pred 20 leti se v teku časa ni zmanjšala. Med nami v Avstraliji je verjetno dve tretjini rojakov in rojakinj, ki se osebno le malo ali nič ne spominjajo tistih strašnih dni. Toliko bolj pa tretja tretjina, ki je videla, slišala, doživela... Pisec teh vrstic je tisto cvetno nedeljo po slovenski službi božji v Hamiltonu blizu Toronta stopil iz cerkve Rožnega venca in se približal gruči rojakov, ki so živahno o nečem debatirali. Prvo, kar so mu povedali, je bil vzklik: Belgrad je v razvalinah... Vsa kri mu je zledenela...

"JUGOSLAVIJA JE NAŠLA SVOJO DUŠO" je kak teden dni pred 6. aprilom slovesno ugotovil Churchill in vsak človek iz Jugoslavije, ki je tiste čase živel v Kanadi, je zrasel v očeh domačinov. Podpisovanje pakta s Hitlerjem je metalo na nas črno senco, čeprav smo bili krotki kot miške in še svojim mislim nismo mogli kazati potov. Potikale so se brez nadzorstva v nekem začaranem krogu. Churchillova izjava nas je potegnila za seboj... mož je mislil tudi za nas. Kdo bi takrat pričakoval, da bomo v doglednem času brali v slovenskem tisku take in podobne ugotovitve: Neodgovorni in nerazsodni so se polastili 27. marca državnega krmila... 6. aprila je bila nesreča tu...

DOUGLAS HYDE velja za najodličnejšega spreobrnjenca ali "odpadnika od komunizma" v anglosaškem svetu. Od leta 1917 do 1948 je bil eden najbolj delavnih komunistov v Angliji in

urednik njihovega glasila "The Daily Worker". Potem so se mu začele odpirati oči, zavrgel je komunizem in postal katoličan. Začutil je v sebi poklic, da pouči svet o pogubnih idejah in načrtih komunizma, ki ga iz lastnega delovanja do dna pozna. Ta mesec pride tudi v Avstralijo in bo nastopil s svojim predavanjem zoper komunizem v Sydney Town Hall-u v ponedeljek 24. aprila ob 8 zvečer. Ni dvoma, da bo dvorana napolnjena do zadnjega kotička.

STO DEVET MILIJARD dolarjev so Združene države Amerike (ZDA) od zadnje vojne razdelile v darovih in posojilih raznim državam v pomoč. To so ogromne vsote. Vključujejo gospodarsko, vojaško in karitativno pomoč. Marsikatera država, zlasti v Evropi, se ima za to pomoč zahvaliti, da si je po vojnem razdejanju tako lepo opomogla. Videti je pa, da se tudi v tem primeru uresničuje star pregovor: Dobrota je sirota. Države, ki so s pomočjo Amerike obogatele, tekmujejo z njo na svetovnih trgih, njej sami se napoveduje zastoj blagostanja. Vstajajo nove države — zlasti v Afriki — ki nujno potrebujejo pomoči od zunaj. Amerika spodbuja tiste, ki so nekoč od nje prejemale, naj zdaj oni mislijo na pomoč drugim. Nekaterim gre ta opomin do srca, drugim manj ali sploh ne. Medtem pa ponujajo in obetajo — čeprav dostikrat ostaja samo pri obljubi — pomoč novim državam komunistične vlade in skušajo pridobiti njihovo naklonjenost, z naklonjenostjo vred pa tudi odprta vrata komunistični propagandi. Še več: postopni prevzem vladnih vajeti v lastne roke.

ITALIJANSKI ŠTUDENTJE V TRSTU so v februarju priredili prav nečedne demonstracije proti Slovincem. Kar štiri dni so izostali iz šol in pobalinsko razgrajali po ulicah. Nosili so žaljive napise zoper Slovence, na primer "A morte i sciarvi!" Povod za demonstracije so dala poročila iz Rima, da končno vendar misli centralna vlada uveljaviti državno pogodbo za dvojezičnost na mešanem ozemlju v Trstu in okolici. Dolga leta je vlada odlašala z dano obljubo iz časov, ko so odšli za-hodni okupatorji, končno je le uvidela, da bo treba nekaj storiti. Ko je Trst zvedel za to namero, so dijaki zdijvali, seveda brez dvoma pod vodstvom neke skrite organizacije. Oblasti so sprva kar pustile dijake, da so noreli in delali tudi materialno škodo Slovincem, oziroma njihovim ustanovam. Počasi se je divjanje začelo studiti celo Italijanom

Misli, April, 1961.

samin in oblast je posegla vmes. Po nalogu centralne vlade je lokalna oblast prepovedala za dobo 39 dni vsako demonstriranje političnega značaja in Trst se je pomiril. Italijanska javnost z oblastmi vred se je zavedela, da tako početje prinaša Italiji samo sramoto doma in še veliko bolj v zunanjem svetu, Slovencem pa simpatije vsega kulturnega sveta.

DIKTATOR CASTRO na Cubi je izdal odlok, da se mora vsa nepismenost med njegovimi podložniki odpraviti v letu 1961. Kako neki, ko je menda nad polovico Kubancev, ki ne znajo ne brati ne pisati? Castro je dal z dnem 15. aprila do konca leta zapreti vse šole, državne in privatne, 100,000 šolarjev pa mora na deželo med kmete in vse nepismene učiti brati in pisati. Da bodo ljudje dobili čas za ta pouk, morajo šolarji, ki so zdaj postali čez noč učitelji, kmetom tudi pridno pomagati pri poljskem delu. Vlada je izdala nove učbenike za pouk odraslih nepismenih. Ti učbeniki pa ne uče samo abecede, uče tudi vdanost Castrovi revoluciji,

proslavljajo komunizem in vcepljajo sovraštvo do Združenih držav Amerike. Kako se bo obnesel nove vrste poskus za odpravo nepismenosti s pomočjo "mladinskih učnih brigad", bo pokazala bližnja bodočnost.

SLOVENSKO POTICO so jedli v Beli hiši, na dan vmestitve predsednika Kennedyja. Kako je prišlo do tega? Med volilno kampanjo se je Kennedy pojavil tudi na Evelethu v Minnesoti, ki ima staro in dosti številno slovensko manjšino. Na neki čajanki v čast predesdniskemu kandidatu so žene postregle tudi s potico, ki jo je spekla Slovenka Uršula Ambrožič. (Nič žlahta — ur.!) Ni znano, koliko je potica ugajala Kennedyju, zelo jo je pa pohvalila njegova sestra ga. Shriver, ki je delala in govorila za izvolitev svojega brata. Tedaj je ga. Ambrožič obljubila, da bo spekla potico za Belo hišo, če bo Kennedy izvoljen. Obljubo je držala in spekla 50 funtov težko potico. Na mizo v Belo hišo jo je pomagal spraviti slovenski kongresnik za Minnesota John Blatnik.

Dr. Ivan Ahčin:

NARODNO PREDSTAVNIŠTVO

(Sociologija II, 1, stran 137)

NARODNO PREDSTAVNIŠTVO SE V DEMOKRATIČNIH DRŽAVAH navadno oblikuje iz dveh domov: gornjega in spodnjega, iz parlamenta in senata. V sistemu dveh zbornic, iz katerih naj bo sestavljeno narodno predstavništvo, je izraženo ho-tenje, doseči čim popolnejšo izravnavo med načelom svobode in načelom avtoritete, ki sta dva osnovna tečaja, med katerima poteka življenje v državi.

Nižja zbornica je predstavnica in zagovornica ljudskih svoboščin in pravic. To je njena osnovna naloga. Pozorišče je nasprotujočih si strankarskih interesov, parlamentarnih razprav in bojev, v katerih poslanci iščejo primerne zakonske rešitve, ki naj ustreza koristi ljudstva.

Poleg zastopnice ljudstva je pa potrebna tudi zastopnica državne avtoritete, njenih idej in koristi. Gotovo ne smemo prezreti, da država sama tudi ni drugega kot ljudstvo, ki se za dosego svojih družabnih nalog združi v državno celoto. Pa vendar je kaj naravno, da parlamentarne frakcije v boju

za politično uveljavljenje med ljudstvom utegnejo gledati bolj na strankarsko kakor na občo korist. Stranke so včasih glasnice protiljudskih, narodu celo tujih in škodljivih interesov, ker so orodje za namene nednarodnega kapitala ali mednarodne revolucije.

Dogaja se celo, da načrtno pobijajo državno avtoriteto in s protidržavno propagando razkrajajo državni organizem, da bi laže dosegli svoje pre- vratne namene. Govori v parlamentu so večkrat govori "skozi okno", namenjeni bolj propagandi med ljudstvom, kakor zakonodajnemu delu.

Zato naj bi višja zbornica ali senat predstavljala aristokratsko načelo v državi. Sestavljena iz uglednih, izkušenih, značajnih mož, naj bi trezno presojala sklepe parlamenta po obče koristnih, državo ohranjajočih vidikih. Kjer ni nobenega sodišča, ki bi čuvalo nad ustavo, je posebna naloga senata, da pazi na neokrnjenost ustavnih določil. Ako je država urejena federativno, je druga zbornica zastopnica federativnih enot, oziroma federativnih vlad.

Misli, April, 1961.

ESTERINA KNJIGA

v sv. pismu starega zakona

(Nadaljevanje)

KO SO DVANAJST MESECEV RAVNALE, kakor je bilo predpisano za žene, je vsaka mladenka prišla na vrsto, da je šla h kralju Asuerju. Tako dolgo so se namreč lepotile; šest mesecev z mirovim oljem, šest mesecev z balzomom in drugimi ženskimi lepotili. Nato je prišla mladenka h kralju, vse, kar si je želela s sabo vzeti na pot iz ženske hiše v kraljevo palačo, se ji je dalo. Zvečer je vstopila, zjutraj pa se je vrnila v drugo žensko hišo pod nadzorstvo kraljevega dvornika Susagazija, varuha stranskih žen. Ni prišla več h kralju, razen če je kralju ugajala in bila imenoma pozvana.

Ko je prišla na vrsto Estera, hči Abihajla, strica Mardoheja, kateri si jo je bil vzel za hčer, da bi šla h kralju, ni zahtevala nič drugega kakor to, za kar je varuh žen, kraljevi dvornik Egej, določil. Estera je ugajala vsem, ki so jo videli. Tako so spravili Estero h kralju Asuerju v njegovo kraljevo palačo v desetem mesecu, to je v mesecu tebetu, v sedmem letu njegovega kraljevanja. Kralj je vzljubil Estero bolj kot vse žene in pridobila si je njegovo milost in naklonjenost pred vsemi drugimi devicami. Posadil ji je kraljevsko krono na glavo in jo naredil za kraljico namesto Vasti. Potem je kralj napravil veliko gostijo za vse svoje kneze in služabnike, gostijo Esteri na čast, dovolil pokrajinam davčni popust in razdelil s kraljevsko darežljivostjo darove.

Mardohej odkrije zaroto

Ko so drugi zbirali device, je Mardohej bival pri kraljevih vratih. Estera ni razodela svojega rodu ne svojega ljudstva, kakor ji je Mardohej ukazal. Mardohejevo povelje je Estera izpolnjevala kakor takrat, ko je bila še pri njem rejenka.

V tistih dneh, ko je Mardohej prebival pri kraljevih vratih, sta se razjezila Bagatan in Tares, dva kraljeva dvornika izmed tistih, ki so stražili na pragu, ter stregla kralju Asuerju po življenju. To je zvedel Mardohej in naznanil kraljici Esteri. Estera pa je povedala kralju v Mardohejevemu imenu. Ko so stvar preiskali in spoznali za

resnično, so oba obesili na vislice. Dogodek so pa zapisali v knjigo kraljevih letopisov.

Smrtni žreb za Jude

Potem je kralj Asuer povzdignil Amadatijevega sina Amanu iz Agaga, mu podelil visoko dostojanstvo in mu dal častno mesto nad vsemi knezi, ki so bili pri njem. Vsi kraljevi služabniki, ki so bili na dvoru, so pripogibali koleno in se priklanjali Amanu do tal; tako je namreč kralj zanj zapovedal. Mardohej pa ni poklekaval, ne se priklanjal.

Kraljevi služabniki, ki so bili na dvoru, so rekli Mardoheju:

“Zakaj prestopaš kraljevo zapoved?”

Ni jih slušal, dasi so mu prigovarjali dan na dan; tedaj so to naznanili Amanu, da bi videli, ali bo obveljal Mardohejev izgovor; povedal jim je namreč, da je Jud. Ko je Aman videl, da Mardohej ne poklekuj in se mu ne klanja, se je ves razjezil. A zdelo se mu je premalo, da bi samo nad Mardohejem stegnil roko; povedali so mu namreč tudi, katerega naroda je Mardohej. Zato je Aman sklenil pokončati vse Jude v vsem Asuerjevem kraljestvu kot Mardohejeve rojake.

V prvem mesecu, to je v mesecu nizanu, v dvanajstem letu kralja Asuerja, so pred Amanom metali pur, to je žreb, od dneva do dneva in od meseca do meseca tja do dvanajstega meseca, to je meseca adarja. Potem je Aman rekel Asuerju:

“Med ljudstvi po vseh pokrajinah tvojega kraljestva biva razkropljeno in vendar ločeno neko ljudstvo. Njih postave so drugačne kot vsakega drugega ljudstva. Kraljevih naredb ne izpolnjujejo; ni kralju v prid, da bi jih pustil pri miru. Ako je kralju všeč, naj izda pismeno povelje, da se pokončajo. Tedaj odtehtam deset tisoč talentov srebra zakladničarjem, da ga spravijo v kraljevo zakladnico (iz premoženja, ki ga vzamemo Judom).”

In kralj je snel pečatni prstan z roke ter ga dal Amanu iz Agaga, nasprotniku Judov. In kralj je rekel Amanu:

“Srebro naj bo tebi prepuščeno, kakor tudi ljudstvo, da z njim storiš, kar hočeš.”

Trinajsti dan prvega meseca so bili poklicani kraljevi pisarji in napisalo se je pismo povsem, kakor je Aaman ukazal, kraljevim namestnikom in okrajnim načelnikom, ki so bili nad vsako pokrajino, in knezom vsakega ljudstva, za vsako pokrajino v njeni pisavi in za vsako ljudstvo v njegovem jeziku. Pisano je bilo v imenu kralja Asuerja in zapečatenost s kraljevim prstanom.

(Dalje str. 109.)

KAKO NAM UGAJA "AUSTRALIA FELIX"

Iz OSEBNIH IZKUŠENJ V TEH BORIH MA-
LO LETIH življenja v deželi JUŽNEGA KRIŽA
naj mi bo dovoljeno reči, da smo kot priseljenci
lahko srečni in zadovoljni tu. Ne štejemo se med
izvržence med prebivalci petega kontinenta. Ver-
jetno bo nekaj bralcev, ki se ne bodo strinjali z
mojim mnenjem, pa to je že navada, da nismo vsi
enih misli.

Nikakor si pa ne želim očitkov, češ da sem z
dušo in telesom navezan na to zemljo in ne vidim
tu nič slabega. Cenim, kar je dobrega, pripravljen
sem pa tudi razkrinkati slabe strani tukajšnjih
dvoezničnih belokožcev. Toda zaenkrat rajši poglej-
mo da dobre strani Avstralije.

Sodim, da je prav, če vsaj malce pokažemo
hvaležnost za dober sprejem v tej deželi in za ena-
kopravnost, ki jo uživamo. Naše plače za delo se
ne razločujejo od plač domačinov. Res je, naš mo-
šnjiček je odvisen od našega znanja angleščine, to
je razumljivo. Pa nas Avstralija sama vabi k uče-
nju jezika, šole so brezplačne in navadno blizu.

Kljub vsemu pa ostane resnica: Vsak začetek
je težak. Tudi midva z ženo sva ga poskusila in
okusila. Marsikaj je bilo čudno tuje. Vendar so
razne dobre avstralske duše raztolmačile to in ono
čudno navado. Kar je tuje, nam ostane toliko bolj
tuje in toliko delj, če si stvari sami razlagamo in
— napačno razložimo.

Hvala Bogu, da smo v Avstraliji! Ali sem za-
pisal to preveč vzneseno? Pa se vprašajmo, kako
bi naša rojstna domovina sprejemala Avstralce, če
bi se morali vanjo zateči? Kaj pravite?

Prvi dve leti sva pretokla z ženo v mestu
Maryborough, Vic. Je eno starejših mest, bolj po-
membno je bilo v časih "Golden Rusha" okoli leta
1851. Ljudje so dosti gostoljubni. Vedno je bila
in vedno bo neka razlika med meščani in podeželci
(busharji). Eni si vzamejo čas od danes do jutri,
drugi drve, kar jih noge neso, po Elizabeth ulici
in okoli vogalov Kings Crossa, da se izmuznejo
čez prehode minuto pred pol šestimi.

Razlika v dobrodušnosti in gostoljubnosti je
vsaj delno utemeljena v naravi sami. Priseljence
skopuške sorte — grabljač cvenkov — naj seveda
ne pričakuje gostoljubnosti od sosedov s te ali one
strani. Tudi ne pustež, ki misli, da mu ni treba
učiti se jezika. Ne pozabiti, da je prva pot do člo-
veka prijazna in razumljiva beseda. Bolj ko ob-

Misli, April, 1961.

vladaš jezik dežele, bolj postajaš v njej doma.

Spet pa ne mislim reči, da se zaléti v anglešči-
no z dušo in telesom, svoj jezik pa pozabi. To nika-
kor ne. Med svojimi ljudmi, posebno pa pod streho
domače hiše, naj ne usiha slovenska misel in slo-
venska beseda. V tem zavestnem duhu naj odra-
ščajo tudi otroci. Čeprav so rojeni Avstralci, Slo-
venci naj ostanejo.

Če pa ljudje v sosedni hiši niso Slovenci, ni nič
napačno, morda še prav koristno. Za potrebo dobre
soseščine se bo dalo hitro zbrati nekaj pravih besed,
dosti hitreje, kot če bi bil Slavec mejač. Do-
gočasna Ančka pa le ne bo kmalu znala dovolj,
da bi dan za dnem pripovedovala sosedu čez plot,
kako je tu vse drugače in "nič tako kot doma..."

Za ohranitev slovenske besede in slovenske mi-
sli imamo pa tudi tu lepe možnosti. Slovenski klubi
skrbe za to, prav tako naše "MISLI". Imamo vsaj
nekaj svojih dušnih pastirjev, pri katerih se slo-
venske ovčke lahko odkrižajo svojih grehov v je-
ziku, ki v njem in z njim tudi grešijo.

Tudi do slovenskih pridig se vsaj od časa do
časa lahko pretolčemo. Kar se mene tiče, jih red-
ko slišim, to je res. Ali ob vsakem obisku Mel-
bourn se ustavim v katedrali sv. Patricka in zdaj
njeno notranjost že prav dobro poznam. Ne bom se
hvalil, priznam, da svojih kolen nisem preveč ogu-
lil v njej in tudi ne jezika zbrusil pri očenaših.
Bolj na hitro jih naštejem Bogu, kar po domače,
seveda, ker Gospod tudi v Avstraliji razume slo-
venščino. Prvega odmolim za svoje drage v domo-
vini, drugega za ženo, tretjega za srečno vrnitev
k njej, potem pa še nase ne pozabim. In moram
reči, da sem še vselej srečno prinesel svoje kosti
nazaj na svoj avstralski dom. Bog me torej ni za-
vrgel v tej deželi. Velja pregovor: Le kdor bo
mene zavrgel, bo od mene zavržen.

V naslednjem članku bom nekoliko opisal Ma-
ryborough in še kaj.

E S T E R A ...

Pisma so bila poslana po hitrih slih v vse kra-
ljeve pokrajine, da naj v enem dnevu, trinajsti
dan dvanajstega meseca, ki je mesec adar, pokon-
čajo, pomore in uničijo vse Jude, od mladega do
starega, z otročiči in ženami vred, ter zaplenijo
njih imetje. Vsebina pisma naj bi se izdala kot za-
kon v vsaki posamezni pokrajini in objavila vsem
ljudstvom, da bi bila pripravljena na ta dan.

Hitri sli so po kraljevem povelju naglo odpo-
tovali, ko je bil v prestolnici Suzi ukaz izdan.
Kralj in Aman pa sta se gostila, a mesto Suza je
bilo razburjeno.

(Dalje pride)

fant in dekle

Dr. Anton Trstenjak:

"ČLOVEK V STISKI"

Celje 1960

ENKRAT JE VEČKRAT

"SAJ VESTE: ČE JE BILO ENKRAT, je bilo večkrat..."

Tako je izjavila dekle, ko je šlo za vprašanje, kako daleč se je spozabila s svojim fantom. S temi besedami je naravnost na laž postavila znano trditev, ki je protislovna ne samo v besedi, ampak tudi stvarno: enkrat je nobenkrat (ali po nemško: einmal is keinmal.)

To izjavo "izkušenege" dekleta smo na tem mestu navedli zato, da na tem mestu navedli zato, da na laž postavimo še vedno zelo pogosto, a svctohlinsko opravičevanje deklet, ki zanosijo:

"Samo enkrat je bilo, pa je prišlo do tega."

In mislijo, da jim kdo verjame.

Pri tem se ne mislimo izgubljati v malenkosti. Ne gre nam za naštevaje. Ob tej ugotovitvi nam gre za življenjsko važno dejstvo, ki je v ozadju vsega: prvi spolni odnos med fantom in dekletom je kakor kamenček, ki sproži nevaren plaz. S takimi kamenčki pa se igra samo neizkušen in lahkomišeln otrok.

Nikoli ne bom pozabil šolskega izleta v nižjem razredu gimnazije. Ko smo se po kameniti strmimi vračali navzdol in se je kamenje rušilo pod nogami, nas je profesor svaril:

"Pazite, ne rušite kamenja. Ko se sproži, se poganja z vedno večjo silo navzdol in je lahko usodno za življenje človeka, ki ga zadene."

To je nauk in svarilo, ki je obenem prispevka in resnica.

"Ne igrate se z usodnimi kamenčki, da ne postanete žrtve strahotnega plazu!"

To svarilo velja za vse čase, vsakemu mlademu rodu, fantom in dekletom. Tisti, ki misli, da je ta stavek zastarel, da ga je prerasel čas in njegova pravila, se moti. Nevarnost plazov bo obstajala, dokler bodo stale gore. Prav tako bo obstajala usodnost spolnih odnosov med fantom in dekletom.

Kamenček se je sprožil "enkrat", plaz je pa strast, ki jo je ta "enkrat" sprožil, potem pa se vali naprej in drvi usodno navzdol. Nobena pametna beseda, noben opomin več ne zaleže. Pride mati takega dekleta in prosi, naj bi ji hčer spravili na pravo pot; da se zopet dvigne in reši vsaj ostanek časti.

"Nič ne bomo opravili; to je kakor navita

ura budilka. Drdra, dokler se ne odvije do konca."

Mati je bila razočarana nad odgovorom, toda eno so želje po poboljšanju, drugo so stvarne možnosti. Kadar je mlad človek v omani strasti, ga nobena pamet ne osvesti. Žal, da moramo priznati neresljivost takega položaja.

Kadar sta dva "enkrat" začela, ju nobena stvar ne odvrne, dokler se ne iznorita. Kot dva mesečnika hodita okoli mesece in mesece, včasih tudi cela leta, ne da bi imela pravi odnos do sveta in ljudi. Zlasti pa docela izgubljata smisel za starše in vse, ki bi jim kakorkoli skušali stopiti "na pot" in spremeniti njuno dejanje in nehanje.

Streznitev pride šele, ko "imata dovolj", ko je nastopilo kakšno razočaranje, ko se je narava utešila in začutila značilno "žalost", ki navdaja tudi živalsko naravo, ko uteši svoj nagon.

Večkrat sledi temu nagla prekinitve medsebojnih vezi, navadno kar za zmerom. On se začne izgovarjati. Odpotuje "službeno" ali je drugače "zadržan." Ona se izgovarja z boleznijo ali pa — in to je zanimivo! — kar na mah s starši češ da jo nujno potrebujejo. Skoraj redno pa je tako, da njo njegova odtujitev zelo prizadene. Vidi, da je prevarana, izrabljena, zapuščena in brez časti — čeprav ji morda nihče nič ne očita v obraz.

V tem usodnem, a žal kar rednem poteku stvari, ki dopuščajo le malo izjem, ki se nanje nihče ne more zanašati, moramo iskati razlog: zakaj smo tako proti "svobodni ljubezni." Ne morda ozkosrčnost, usodnost posledic nas proti temu nagiblje.

Zagovorniki svobodne ljubezni vidijo samo spolno stisko, ki ljudi v spolno življenje žene, nočejo pa upoštevati tiste spolne stiske, ki spolno življenje človeka v njej zapusti.

In tu je poslednja zmeta hujša od prve.

Dr. Trstenjakova knjiga z naslovom:

ČLOVEK V STISKI

je polna življenjskih podatkov, ki segajo do samega dna človeških doživljanj.

Priporočljiva vsem: fantom, dekletom, možem, ženam, materam, očetom.

Dobi se pri MISLIH za ceno 10 šilingov

Milivoj Lajovic:

REFERENDUM 29. aprila-

Kaj je in čemu?

VALILCI DRŽAVE NEW SOUTH WALES bodo tisti dan odločili z glasovnicami, če soglašajo s predlogom današnje vlade, ki hoče odpraviti gornjo zbornico (Legislative Council).

To je torej "referendum" — ljudstvo (volilci) mora odločiti. Vlada lahko samo predlaga in priporoča, odločiti sama ne more. Zakaj pa ne?

Tu gre za spremembo ustave, ki se je mora vsaka vlada zvesto držati, dokler je ljudstvo samo ne spremeni potom referendumu. Člen 128 današnje ustave namreč pravi: **Vsak nov zakon, ki naj spremeni ustavo, morata sprejeti obe zbornici, poleg tega ga morajo potrditi z absolutno večino glasov volilci dotične države.**

Današnja ustava, ki je v veljavi od 1.1901, določa, da mora zakonodajna oblast v državi sestajati iz dveh zbornic, ki v bistvu sličita parlamantu in senatu v zvezni vladi (v Canberri). V državi NSW ima nižja zbornica ali parlament (Legislative Assembly) 94 poslancev, ki jih ljudstvo izvoli po volilnih okrajih za dobo 3 let. Višja zbornica ali senat (Legislative Council) ima pa 60 poslancev, ki jih na skupnem sestanku izvolita obe zbornici za dobo 12 let. Od teh vsake tri leta odstopi ena četrtina in na njih mesto izvolijo nove. Tako se članstvo gornje zbornice vsaka tri leta vsaj deloma spremeni in zbornično telo dobi nekaj nove krvi.

Do leta 1934 so bili člani gornje zbornice imenovani za vse življenje in nikjer ni bilo zapisano, koliko jih mora ali sme biti. Tisto leto (23. aprila) so pa uredili tako, kot je zgoraj povedano. Do leta 1948 je bilo članstvo gornje zbornice zgolj častna služba — v zbornici so razni strokovnjaki delali brez vsake plače. Tisto leto so jim pa določili plačo po 300 funtov na leto, da je bilo "za stroške". Nekaj let pozneje so to vsoto dvignili na 500 funtov — tako je še danes.

Glavni namen gornje zbornice je, da pregleda, preuči in potrdi ali zavrže nove zakone (postave), ki jih želi uzakoniti parlament. Zato gornjo zbornico imenujejo tudi "nadzorstveno zbornico" (House of Review). Kot sem že omenil, so člani gornje zbornice strokovnjaki iz vseh mogočih panog in jim pripisujejo večjo zmožnost, da presodijo, v koliko bi utegnil kak nov zakon biti v splošno korist ljudstva — ali pa morda celo v škodo. V

Misli, April, 1961.

parlamentu, ki zamišlja nove postave, so dostikrat ljudje, ki jih je ljudstvo direktno volilo, pa morda niso dovolj strokovno podkovani, da bi mogli nove zakone z vseh vidikov pravilno presoditi. Zato ima gornja zbornica oblast, da lahko zahteva za kak predlagani zakon, ki o njem misli, da bi ne bil v splošnem interesu naroda, ljudsko glasovanje — referendum. Šele če večina volilcev potegne s parlamentom, se mora vdati tudi gornja zbornica in zakon pride v veljavo.

Te in take misli so torej privedle do ustanove dveh zbornic v Avstraliji in v večini drugih držav po svetu. Nekateri so v teku časa gornjo zbornico odpravile in prav to hoče zdaj tudi vlada države NSW. Trdijo namreč, da je gornja zbornica postala nepotrebna, da požre preveč denarja, da ne ogovarja načelom demokracije, ko njeni člani niso izvoljeni direktno od ljudstva, da uveljavljenje novih zakonov zavlačuje, itd. Dokazi in nasprotni dokazi za eno in drugo stran se množe, ko se bliža čas referenda. Naj še pripomnimo, da delavska stranka, ki je trenutno na vladi v državi NSW, agitira za odpravo gornje zbornice, dočim je liberalna stranka za njeno ohranitev. Že samo iz te okoliščine smemo sklepati, da pri ljudskem glasovanju volilci ne bodo odločali po temeljitem študiranju vprašanja samega, ampak se bodo verjetno po večini ravnali kar po željah stranke, ki ji politično pripadajo. Gotovo je, da te vrste reševanje zakonodajnih zadev ni najboljše.

DOSTAVEK UREDNIŠTVA: Ker je gornja zadeva važna tudi za naše ljudi — saj so mnogi že volilci, drugi še bodo — ne bo odveč, če na drugem mestu v tej številki navedemo nekaj o ljudskem predstavnstvu iz SOCIOLOGIJE dr. Ahčina. Poišcite!

PLESKARJI in SOBNI SLIKARJI

Če ste izučeni, oglasite se za zaposlitev.

Posebej iščem enega med 30 — 40 let, ki obvlada angleščino in vozi avto. Bi s časom postal delovodja.

J. Potin & Co. (Jože Potočnik.)

10 Ruthven St., Macleod West, Vic.

TEL: JL 3174

"MIR LJUDEM NA ZEMLJI"

POGLAVJE O HVALEŽNOSTI

(Po Croninu)

Razočaran voznik taksija

BILO JE LEPO POPOLDNE — piše Cronin — ko sem si v New Yorku najel taksi. Moj voznik je kazal mrk obraz in z neko nejevoljo obračal vozilo. Videl sem, da ga nekaj grize in sem vprašal, kaj mu gre narobe.

"Dovolj vzroka imam, da sem slabe volje," je rekel. "Zjutraj je nekdo pozabil v mojem taksiju denarnico. Skoraj tristo dolarjev je bilo v njej. Več ko uro sem ga lovil po mestu, končno sem ga le našel v hotelu. Vrnil sem mu denarnico. Vzel jo je brez vsake besede in gledal me je tako sumljivo, kakor da mi misli očitati tatvino".

"In nič nagrade vam ni dal?"

"Niti penija! Koliko časa in goriva sem zapravil z iskanjem! Pa končno mi ni bilo za denar. Da bi bil potegon vsaj eno lepo besedo rekel!"

Torej niti besedica zahvale ni prišla iz ust pozabljenca! Ni pomislil, da bo s svojim molkom in puščobo zastrupil poštenemu najditelju denarnice ves ljubi dan. Kdo se bo čudil, če bo ta voznik drugič ob taki priliki rekel: Kaj me briga, sam naj išče denarnico.....

Hvaležna mati

Med zadnjo vojno je ameriški vojak pisal materi v Cincinnati iz Francije. Povedal je, da je bil ranjen, pa ga je neka francoska kmetica tajno vzela na svoj dom in ga skrila pred Nemci. V njeni skoraj materinski oskrbi je kmalu okreval in našel pot do Amerikancev. Prišel je pa v nov spopad z Nemci in v njem našel smrt.

Njegova mati v Cincinnatiju je bila močno potrta, ni pa pozabila dobrote, ki jo je ona francoska žena izkazala sinu, ko je bil samo ranjen. Ime tiste vasi, ki je stalo v tedanjem sinovem pismu, ji je bilo vedno v mislih. In z imenom vasi ime one žene. Srce ji je reklo: Vas in ženo moram videti!

Dolgo je hranila in varčevala, da je imela dovolj za pot. Kupila je listek za ladjo in se peljala na Francosko. Srečno je našla vas in ženo. Zahvalila je ji je za dobroto, izkazano sinu, v

roko ji je pa stisnila droben zavoj. V njem je bila zapestna ura, ki jo je sin dobil na dan svoje graduacije. To je bila edina dragocenost v hiši zapuščene matere.

Vsa vas in nje okolica je zvedela za dogodek, vsi so bili globoko ginjeni. Dolgo so govorili o tej ameriški materi in okoli nje se je spletla cela legenda.

Za zahvalo — kri

V Montrealu v Canadi so nekemu bolniku rešili življenje s tem, da so mu dali dobro merico krvi, ki jo je nekdo v ta namen daroval. Ko je bolnik ozdravljen zapustil bolnico, se je želel darovalcu krvi zahvaliti. Popraševal je, kdo je bil in kje bi ga mogel najti. Povedali so mu, da je to tajnost, ki je bolnica nikoli ne izda. Po nekaj tednih se je vrnil v bolnico in ponudil pol litra svoje krvi, da jo lahko dajo komu, ki jo bo potreboval. Ponudbo so sprejeli. Ko si je dovolj opomogel, je prišel spet in spet z isto ponudbo, ki so jo vselej z veseljem sprejeli.

Ob neki taki priliki je zdravnik, ki mu je jemal kri, pripomnil, da zasluži tak velikodušen darovalec krvi posebno pohvalo.

"O, nič takega", je odklonil pohvalo dobri No 7

mož. "S tem želim samo reči hvala lepa človeku, ki je nekoč meni dal del svoje krvi."

Mož in žena

Učenjak Hudson pripoveduje:

Nekoč sem kar na lepem povabil prijatelja na večerjo. Moja žena ni bila pripravljena na gosta, pa nama je vseeno odlično postregla. Še na

misel mi ni prišlo, da je to zanjo svoje vrste žrtev. Ko sem po večerji spremljal prijatelja na ulico, mi je čestital:

"Fant moj, srečo imaš, da si dobil tako ženo. Bolehna je, vsa skrb za otroke je na njej, pa ti kljub vsemu sijajno kuha, kot bi ne imela nobene druge skrbi in težave."

Ta prijateljeva opazka mi je odprla oči. Šele tedaj sem pričel svojo ženo ceniti. Do tistega večera nisem nikoli pomislil, da je dobra žena dragocen dar božji. Buljil sem v svoje posle, ženino skrb za družino in kuhinjo sem jemal, kakor da se vse to samo po sebi razume in ne zahteva od mene kake pozornosti.

Sprevodnik na avtobusu

V Londonu je bil uslužben in je pripovedoval: "Tudi kondukterska služba ni prijetna. Ljudje me pogosto spravijo v slabo voljo. Nič se ne potrudijo, da bi plačevali voznino s predpisanim drobižem, godrnjajo nad vsako malenkostjo, pritožujejo se in prehitujejo drug drugega, pritožujejo se na levo in desno. Tako sem jih večasih sit, da bi kar vzrojil in jih pošteno ozmerjal. Potem pa pride tista stara ženica, ki je vsako jutro in popoldne na mojem avtobusu. Ko ji dam vozni listek, se mi tako ljubezljivo nasmehne, ko izstopa, se mi tako lepo zahvali, da pozabim na vse grobosti in surovosti ostalih potnikov."

Zdravnikov recept

Znan zdravnik v South Walesu je iznašel medicino, ki ji je dal ime: Hvala-lepa-zdravilo.

Pridejo k njemu ljudje obojega spola, ki to želijo, da jim popuščajo živci. Nič ne morejo potrpeti, vse jim gre narobe, s sosedi in sploh z

ljudmi ne morejo izhajati — naj jim da zdravilo za nervoznost...

"Pojdite in šest tednov ravnajte tako: Kjerkoli vam kak človek izkaže najmanjšo uslugo, mu recite 'lepa hvala' in se mu zraven prijazno nasmehajte. Tako delajte šest tednov dan za dnem, uro za uro, potem pa pridite k meni nazaj".

Namišljeni bolnik se začudi: Meni naj bi kdo uslugo naredil? Nikdo nikoli!

"Iščite in boste našli", odgovori zdravnik s svetim pismom in nerzvozneža odslovi.

In res po šestih tednih marsikdo pride nazaj in pove:

"Ravnal sem se po vašem receptu, g. doktor. Iskal sem in našel. Šele zdaj sem uvidel, koliko uslug mi napravi moja lastna družina, navadil sem se reči hvala lepa in tudi nasmehati sem se navadil. Šele zdaj sem spoznal, koliko uslug mi napravljata pismonoša, ki se ob vsakem vremenu ustavi pri nas in pusti pošto — z veseljem mu rečem hvala lepa in nasmehnem se mu. Vidim, da mu dobro dene in tudi on se nasmehne — in to spet meni dobro dene. Mlekar pusti vsako jutro nekaj steklenic mleka pri naših vratih, enkrat na teden pride po denar. Če me najde doma, mu vedno sam plačam in se mu s prijaznim nasmehom zahvalim za tako redno postrežbo. Policaj..."

In tako dalje, in tako dalje.

Iskal je, našel je, zdravnikov recept je upošteval, popolnoma nove poglede je dobil na življenje, Zdravilo LEPA HVALA je učinkovalo, nervoznost je vrag vzel....

* * *

Zares, kako malo je dostikrat treba, da se s sodelovanjem ljudi samih uresniči angelski pozdrav, ki je obenem božji: MIR NA ZEMLJI LJUDEM!

OD SV. TROJICE V SLOVENSkih GORICAH

V lanskem decembru so imeli sv. misijon. Fara šteje okoli 1,800 duš. Po tri ali štiri pridige so bile vsak dan. Prvi dan, bila je nedelja, je prišlo poslušat pridige skupno 1668 vernikov, v ponedeljek 954, v torek 838, v sredo 1016, v četrtek 932, v petek 1959, v soboto 1016, v nedeljo 2266.

Stanovski govori so bili tudi jako dobro obiskani. Pridigar za moške je imel 249 poslušalcev, za fante 98, za žene 418, za dekleta 217, za otroke 205.

Misli, April, 1961.

Vseh spovedi med misijonom je bilo 1400, obhajil 3667. Na domovih so misijonarji obhajali 16 bolnikov.

Poprej so pričakovali še večje udeležbe pri tem misijonu, ki je bil prvi po 33 letih. Računali so z lepo udeležbo iz sosednjih župnij. Bilo je pa ves teden tako slabo zimsko vreme, da so sosedje skoraj vsi ostajali doma. Tako so morali končno Trojičani sami vse dni polniti cerkev. Kot kažejo številke, se te naloge niso prav nič ustrašili.

Kdaj je bilo to? V decembru leta 1960, torej pred nekaj meseci od danes. Pa je tudi župnija sv. Trojice v komunistični LRS! Kaj rečemo, kaj rečete, kaj rečejo?

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij, ilustriral Fr. Gorše

Kmalu po godbi, ki se je razlegala ob Ančkinem odhodu, je v Potoku za dolgo utihnila celo hlapčeva harmonika. Čez noč je postala Pintarčkova domačija, kot bi v njej ne bilo življenja. Smrt...

Včasih je oče pogladil svojega ljubljence Tončka po vedno zmršenih laseh in mu rekel: "Staramo se, Tonček, staramo! Glej, da boš vedno priden! In ko me ne bo več, boš zmolil zame očenaš, kajne? Pa za maše boš tudi dal, ko boš zaslužil, saj vem..."

Ob takih trenutkih ga je sin vedno pogledal, kot bi mu hotel odgovoriti: "Kaj se šalite, oče? Vi ne boste umrli! Ne smete!"

Oče pa je — kakor bi ga razumel — nadaljeval: "Staramo se, staramo... Srce mi nagaja in kri mi sili v glavo..."

Srce nagaja!... Le kako neki? Saj Tonček še skoraj vedel ni zanj. To mu je bilo jasno, da srce zastane, kadar kdo umre. Da tudi "nagaja", si vedno zdravi dečko kljub svojim dvanajstim letom ni znal prav predstavljati. — In da kri sili v glavo? Seveda, vslej, kadar se postaviš na glavo. Toda oče ne počno takih stvari...

Potoški mlinar Miha pa je še večkrat omenjal, da mu nagaja srce in da mu sili kri v glavo...

Neko septembrsko pozno popoldne, ko se je Pintarčkova družina z vozom vrnila s polja, je oče povedal na dvorišču: "K Ančki grem. Pri mlinskem kamnu mi nekaj nagaja in bom moral ročko obiti z železom."

"Grem še jaz z vami," je takoj poprosil Tonček, ki je pravkar spregal konja. V kovačijo pa že, v kovačijo! Tam je prostor za fante! In kadar vihte kladivo oče, je v njej dvakrat lepše.

"No, le pojdi!"

Tonček je spregel konja, nato sta odšla z očetom proti Polju.

Potoški Miha je večkrat v kovačiji Ančkinega moža zavihtel kovaško kladivo. Saj je kovačija svoj čas pripadala Pintarčkovi hiši, a jo je že stari oče prodal Kastelčevim. Ohranil si je pravico, da sme v njej delati, kar potrebuje za dom. Tako je tudi pripravljeni Tončkov oče napravil za domačijo vsa kovaška dela, če mu je le dopuščal čas. In odkar pa je Kastelčev Lojze poročil potoško Ančko, je Miha še z večjo pravico opasal usnjen predpasnik

ter zakoračil po kovačiji. Da ga je sinko rad opazoval pri delu in ga z odprtimi usti občudoval, je razumljivo. "Oče znajo vse!"

Tudi tistikrat, ko se je septembrski dan nagibal v večer, je bilo tako. Razbeljeno železo je pelo pod očetovimi udarci kot zvon.

"Oče znajo vse, prav vse!" se je Tonček navdušeno oziral proti nakovalu in gonil meh, da so iskre gosto letele od razžarjenega ognja. Pri oknu na drugem koncu je Ančkin mož nekaj pilil in pribijal.

Nenadoma pa so očetovi krepki udarci prenehali. Kladivo je za trenutek obstalo na nakovalu, potem ga je močna roka spustila, da je votlo udarilo po steptanih tleh. Tonček se je sunkoma okrenil, prav tako Lojze. Očetova roka pa je segla preko obraza ter se krčevito spustila na prsi. Iz ust se mu je izvil polgasen krik, nato je njegova močna postava brez zavesti omahnila na tla...

"Ata!..." je zakričal Tonček in skočil k njemu. Tudi Lojze je bil koj zraven. Oče je ležal brez moči na tleh in iz ust mu je prihajalo čudno hropenje. Žilava roka, ki je še pred eno minuto dvigala težko kladivo, je v pest skrčena mirovala...

"Ata!..."

"Skoči po Ančko!" je ukazal Lojze.

Tončka je pognalo iz kovačije. Takoj se je vrnil s prestrašeno sestro.

"Bog se usmili!" — je zajokala.

"Morda je hipna slabost ali — kap..." je pretrgano povdal kovač.

Kap!... Torej srce, o katerem mu je večkrat govoril oče. In krik, ki mu je silila v glavo. Kap!... — V Tončkovi glavi je razbijalo kot kladivo po nakovalu. Iz drgetajočih usten mu je prihajala nehote ena sama beseda: "Ata, ata!..."

V hiši je Miha nekoliko odleglo. Vsaj zavest se mu je vrnila. Hotel je govoriti, a je spravil iz sebe le nekaj nerazumljivih glasov. Kazal je z roko proti Potoku in Ančka ga je razumela, da bi rad domov.

Da, potoški mlinar je hotel umreti pri mlinu. V Potoku, kjer tako lepo šumi voda preko kolesa. Tam kjer stoji domačija, na kateri je zrastel in kateri je podaril vse svoje trdo življenje. Pintarčkova domačija, kjer je živel rod, ki si je sam priboril svobodo in zemljo ter delal zanjo z lastnimi žulji...

Lojze ni dolgo pomišljal. "Zapregel bom sosedova konja, ti pa skoči v Stično po gospoda. In pošlji koga v št. Vid po zdravniku," je ukazal.

Ko so potoškega gospodarja nesli z voza v domačo hišo, se je na pol pri zavesti blaženo smehljaj. Doma! Doma! Doma hoče za vedno zapreti oči! Doma je vse lepše umreti...

"Križana Ljubezen, usmili se nas!" je mati sklenila roke, nato pa hitela v sobo odgrinjat posteljo.

Tonček je s sestro sezuval očetu čevlje. Debele solze so mu med tihim ihtenjem padale nanje. Jih bodo oče še kdaj obuli?

Okrog postelje so jokala dekleta. Vsa po vrsti od Neže do Micke. Tudi Franca je pritekla iz Vira.

Cerkovnik je s prižgano laterno sklonjen stal pred gospodom župnikom. Zavila sta s ceste čez mostič in se bližala potoški domačiji. Tako jokajoče je cingljaj zvonček v mrtvi dolini. Saj je bilo vse tiho, le potok je enakomerno šumel in hitel proti Stični. Pa še ta nekam pritajeno, kot bi vedel, da ga mlinar Miha ne bo nikoli več z zatvornicami utesnjeval v žleb. Pes, ki je že tulil, kakor bi slutil nesrečo, je tudi utihnil ter le od časa do časa polglasno zacvilil.

"Mir bodi tej hiši!" je pozdravil duhovni in podelil domačim, ki so s prižganimi svečami v rokah klečali na pragu, blagoslov z Bogom. Nato so se za njim zaprla vrata.

"... Ki je za nas na križu umrl! — češčena si Marija..." je enakomerno odmevalo v veži.

Bolnik in duhovnik sta hitro opravila. Saj Miha ni mogel govoriti. Le roko je zvesto stiskal dobremu gospodu župniku, ko se mu je zopet za trenutek povrnila zavest. Potem so prišli v hišo domači in oče je prejel sveto popotnico in poslednje olje.

Po obredu je bolnik spokojno ležal na postelji, dasi je težko hropel. Kot bi ga hotelo vsak

Mislj, April, 1961.

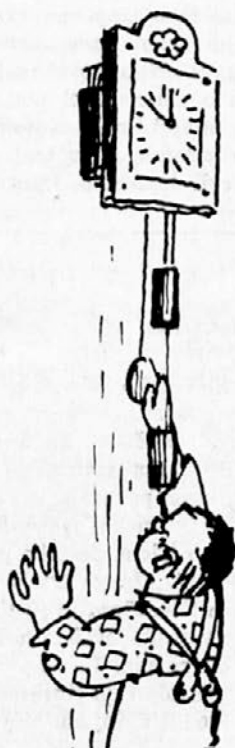
čas zadušiti. A njegov obraz ni kazal mučeniških potez.

"Jaz sem opravil svoje. Zdaj molimo, da bi še dobri in usmiljeni Bog napravil, kakor je najbolj prav," je materi Marijani spregovoril dušni pastir. "Ljudje pač vsi čakamo smrti. Zrel je za nebesa, vam pravim! Saj se je dolgo trudil in pobožno živel... — Kaj pa testament? Za vsak slučaj," je vprašal župnik.

"Ga je že napisal, a takrat je bil Janez še mladoleten. Morda bi kaj spremenil."

Gospod je stopil k postelji in se sklonil nad bolnikom. Šele čez nekaj časa se je zdelo, da ga je Miha slišal in razumel. Trudno je odprl oči in se zazrl v strop. Trpka bolečina mu je legla na obraz. Kot bi ga šele ta trenutek spomnil, da bo vse zapustil. Je bil pač kmet, trden dolenjski kmet, prirastel na svojo zemljo kakor hrast... --- Naslednji trenutek je bil njegov obraz zopet miren. Vsaka poteza na njem je nemo odgovarjala: Pustite me! Sem že visoko, visoko nad zemeljskimi skrbmi...

Kmalu se je na koleslju iz št. Vida pripeljal zdravnik Lukan. Ugotovil je kap in povedal, da ne more pomagati. Bolnik bo težko preстал noč.

Za Pintarčkovega očeta in za domače je ostala edina tolažba — molitev. In ta je za lahko smrtno uro in pokoj njegovi duši vso dolgo noč odmevala po hiši. Jagode hišnega molka so drsele med trepetajočimi prsti matere Marijane, ki ni odmaknila pogleda od smrtne postelje. Tako nena doma je prišlo vse skupaj. In zdaj leži vse na njenih šibkih ramah: skrb za dom, za zemljo, za otroke...

"Križana Ljubezen, usmili se nas!..."

Noč pa se je vlekla, kot bi ne imela konca. Naslednje jutro je zaklenkal iz lin stiškega zvonika navček. "Pintarčkovega Miho je vzelo," so rekli ljudje in zmolili očenaš za njegovo dušo.

Niso se motili. Proti jutru, še preden se je zdanilo, je Tončekov oče ugasnil, kakor bi pihnil svečo. Otroci so pokrižali njegov mrzli obraz in **Tonček je ustavil nihalo stenske ure**, da je po hiši zavladal še večji mir...

Domačija v Potoku je bila brez gospodarja —

Tonček ni mogel obstati v hiši. V sencih mu je razbijalo, kot bi tudi njega hotela zadeti kap. Oče, oče!... Nikoli več!...

Na dvorišču pred pragom se je utavil. Pes, ki ga je nekdo spustil z verige, je pritekkel k njemu. Žalostno je cvilil in mu lizal roko.

"Še tebi je hudo, pa bi ne bilo meni?"

Počasnih korakov se je fant zavlekel v mlin. Očetov mlin! Stopil je k stopam, ki so molčale kot grob. Oče so jih nekoč sami napravili. Zato jih je zdaj Tonček pobožno božal, dokler ga ni spomin na mrtvega očeta zapekel kot ogenj. Odtrgal je pogled ter stopil dalje. Korak se mu je ustavil ob mlinskih kamnih. Še včeraj so stali ob njih oče in jim stregli s pšenico. Danes pa kamni

molče. In bodo še, saj očeta ne bo k njim. Nikoli več...

Tončku je postalo v mlinu zatohlo kot v gostilni. Vsaka malenkost ga je tako spominjala mrtvega očeta, da ni mogel več prenašati. Zbežal je na prosto, kakor bi kradel.

Nemirno je obstal pri strugi. A pogled je objel mlinsko kolo, ki je molčalo in zaman čakalo, da bo po žlebu začebljala voda in udarila na lopatice.

"Ata so ga naredili s starim očetom. Zdaj pa..." je premišljeval Tonček. Prijelo ga je, da bi skočil v mrzlo vodo, zagazil do njega ter ga poljubil... — Ne, ne poljubil! Vzel bi sekuro in ga stolkel na drobne kosce, da bi splavalo po vodi proti Stični. Potem ga vsaj ne bi več spominjalo mrtvega očeta. — Naslednji trenutek pa se mu je zdelo že sama misel zločin. Pravi zločin...

"Ata, ata!" je zaihtel.

Vrgel se je v travo in si podprl glavo z rokami. Po komolcih so mu začele lesti mravlje, a se zanje še zmenil ni. Dolgo, dolgo, je strmel v deročo vodo. Kot bi v njej plavali spomini na očeta, se je pred njim vrstila slika za sliko. In v šumenju potoka je razločno slišal očetov glas: "... stramo se, Tonček, staramo! Glej, da boš vedno priden! In ko me ne bo več, boš kdaj zmolil zame očenaš, kajne? Pa za maše boš tudi dal, ko boš kaj zaslužil, saj vem..."

Dečko se spominov ni mogel več otresti. Tudi plašili ga niso več. Potegnil se je naprej, da mu je obraz visel nad vodo. Nato je začel komaj slišno premikati ustnice: "Očenaš..."

Njegove solze so padale v potok in plavale s spomini v neznane dalje...

Tipka ...

s str. 105.

★ **Otroci naše Slovenske šole** so se dobro odrezali na običajnem prosvetnem večeru po slovenski maši v cerkvi sv. Frančiška. Za tretjo nedeljo v marcu so priredili našim mamicam **materinski dan** in obenem nam vsem pokazali, kaj znajo. Res, mnogo so se naučili v teh nekaj mesecih. Nastopili so z deklamacijami in petjem, pa tako pristrčno, da smo bili vsi presenečeni. Mnogo truda je imela z njimi učiteljica **Anica Sernečeva** in se ji moram na tem mestu iskreno zahvaliti. Naša proslava je pokazala, da trud ni bil zaman. Le še več takih nastopov! — Pristrčna zahvala tudi staršem, ki so svoje otroke tako lepo vodili k vajam. Naj bi tak na-

stop zbudil ostale starše v prepričanju, da je Slovenska šola potrebna in koristna ter pripravljiva obenem naši mladini tudi mnogo veselja.

★ Najbrž še niste čuli zgodbe o Tončku, ki je dobil od patra v dar podobico svete Družine. Kako je strmel vanjo! Obenem pa je poslušal razlago, kako je Jezušček revček, ko nima nič obleke, in kako revna je bila ta sveta Družina. Še na podobici se vidi v ozadju razpadajoči hlevček namesto leppe zidane hiše, kakor sta jo postavila Tončkova atek in mamica. Torej res iz vse sličice diha revščina, ki je Tonček še ni videl. — Pa mu ni šlo prav nič do srca, kajti v njegovi glavici se je nekaj kuhalo in kuhalo, končno pa bruhalo na dan v tehle besedah: "Kje pa so dobili denar za fotografijo?..."

“MNOGI SE PODAJAJO V NEVARNOST”

“KUPI DANES, PLAČEVAL BOS POZNEJE,” to je postalo geslo mnogim milijonom ljudi, ki hočejo živeti moderno.

Vse mogoče trgovine, take ki prodajajo avtomobile do tistih, ki imajo na prodaj lonce in žlice, ponujajo odjemalcem kredit v znamenju “lahkih” pogojev odplačevanja. Plačilo na roko se manjša, doba odplačevanja se daljša. In koliko se jih vjame v te nastavljene mreže.

Namesto, da bi trgovci znižali ceno blaga tistim, ki hočejo plačati v gotovini, prodajajo rajši na obroke. Iz izkušnje dobro vedo, da mnogi odjemalci ne bodo zmogli obrokov. Kupljeno blago jim bo odvzeto; trgovec ga bo ponovno prodal za polno ceno in bo tako spravil prvi izkupiček kot čisti dobiček.

Odplačevanje na obroke se je izkazalo dobičkanosno. Danes človek že lahko potuje in bo potovanje odplačeval, ko se bo vrnil. Mnogi še niso odplačali lanskih božičnih daril, že jih silijo izložbena okna in spretni oglaševalci, da sežejo po novih še lepših in se dražjih in sicer na obroke pod “lahkimi pogoji.”

Ko bi se ljudje zavedali — dokler je še dovolj zgodaj —, kakšna strahotna mora je kupovanje na kredit in odplačevanje na obroke, ne bi za nobeno ceno hoteli postati žrtve tega raketirstva. Kako mnogi se zapletejo v tako financiranje nakupljenih predmetov; premnogim iz te mreže ni izhoda. Dolgovi se kopičijo. Tedenska plača se drobi. Skoraj nič ne ostane za tekoče stroške. Zopet

se je treba zadolžiti. Pri vsem tem pa dolžnik plača dvojno vrednost vsakega kupljenega predmeta. Tudi pri lepih dohodkih je tak človek vedno “suh.” In če pride brezposelnost ali bolezen! Kreditne agencije bodo zašile mrežo!

Psihološke posledice takega stanja so še težje kot ekonomske. Človek v mreži obrokov, ki se vrstijo ni več svoboden. Zgubi vsako inicijativo. Njegov položaj se mu zdi brezupen. Razumljivo, da ne zna narediti nobenega koraka, da bi se iz mreže izmotal.

Kdo je kriv tega stanja. Ljudje sami. Preden finančno zmorejo, hočejo imeti vse komoditete življenja. Koliko je predmetov, brez katerih bi se dalo shajati toliko časa, da se prihrani potrebni denar, da si kupiš in plačaš istočasno. Tako ravnanje ohrani človeka neodvisnega; daje mu zadovoljstvo nad tem, kar ima; dela ga mirnega, ker se mu ni treba bati ne krize, ne brezposelnosti, ne boleznii.

Edino hiša, dom je tisto, kar malokdo more kupiti z gotovino in je treba odplačevati na obroke.

PRIPIS K GORNJEMU ČLANKU. Članek je izšel v “The Canadian Register” in je gotovo pogumno svarilo modernemu človeku, ki si sam greni življenje, da ne more svobodno in prosto uživati dobrine in pridobitve moderne civilizacije.

“Kanadska Domovina”

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

(Do 1. aprila)

£ 6-0-0: Slovenski klub v Perthu — “jubilejni dar.”

£ 3-0-0: Neimenovan, VIC.;

£ 2-10-0: Franc Vrabec;

£ 2-0-0: Roman Perko, Neim., VIC.

£ 1-0-0: Gabriela Bernes, Tone Resnik, Stanko Sivec, Olga Zlatar, Janez Skraba, Ivan Verbek, Slavko Koprivnik, Janez Tadina, Polde Slokar, Justina Mrak, Janez Kern, Rudi Mavrič, Dušan Saksida, Angela Gradičak, Marija Bezljaj, Emil Kalčič, Frank Tomšič, Janez Ritoč, Jože Štolfa, Ro-

Misli, April, 1961.

meo Iskra, Emil Lozej, Jože Mazora, Ewald Kampuš, Rafael Rolih, Alojz Korošec;

£ 0-10-0: Darko Stanič, Rozina Žižek, Jos. Rupnik, Ludvik Budin, Marta Jakša, Franica Lasič, Leopold Jauk, Ludvik Bergoč, Viktor Javornik, Jožefina Lelia, Vida Košir, Lina Grassmayr, Janez Žust, Marija Habenshus, Jožef Plesničar, Janez Mivšek, Anton Vrh, Edi Tomažič, Romeo Hvalica, Franc Lampe, Jože Krajnc, Anton Pantar, Andrej Pichler, Janez Mavko, Slavko Ludvik, Jože Težak, Luka Schatter, Feliks Kovačič, Jože Vuga, Ivanka Student, Janez Perko, Francka Anžin,

Prisrčna hvala vsem, posebno rojakom v Perthu, ki so prišli na idejo “jubilejnega daru”. Z veseljem ugotavljamo: MISLI si od številke do številke pridobivajo novih in novih prijateljev in podpornikov. Bog živi vse!

SESTRA

QUEENSLAND —

namlajša med šestimi

NAJMLAJŠA, PA NAD STO LET STARA. Šest hčera ima mati Avstralija — na njene države mislimo. Queensland je dobil lastno vlado leta 1859. Saj še nismo pozabili stoletne proslave, ki so se je udeleževali tudi Slovenci v Brisbanu pred dvema leti. Pred letom 1859 so Queensland vladali iz Sydneya, vsaj kolikor toliko.

Ko je v letu 1901 prišlo do avstralske federacije, je Queensland napredoval na stopnjo federalne države. Ne bo nič narobe, če si Queensland nekoliko od bliže ogledamo.

Prostranost in ugodnost dežele

Nekaj manj kot četrtnina vse Avstralije pripada državi Queensland. Zavzema ogromen kompleks zemlje v severo-vzhodnem kotu kontinenta. Meri 667,000 kvadratnih milj. Sončna in topla je. Zimo komaj pozna, po večini ima sub-tropično podnebje. Ni vedno vroče tam gori, toda kadar je vroče, je pač — vroče, tako vedo povedati tisti, ki so poskusili.

Velik del Queenslanda je primeren za obdelovanje ali vsaj za pašnike. Kljub velikemu napredku industrije v zadnjih desetletjih je v bistvu Queensland še vedno dežela poljedelcev in živinorejcev. V letih 1950 — 60 je pljedelstvo zasedlo nadaljnjih 800,000 akrov poprej neobdelanega sveta. Ta podjetnost se stalno nadaljuje in queenslandski "kmet" ima zdaj "pod oralom" vsega skupaj blizu 3 milijone akrov zemlje. Čeravno se tudi v Queensladnu večina prebivalcev drži mest, ima pa vendar ta država več ljudi naseljenih po deželi kot katerakoli druga avstralska država. Razlog za to je v zemlji, ki je že pred sto leti vabila ljudi, naj pridejo in se z njo okoristijo. Vlada je klic zemlje po svoje podprla. Novim naseljencem je velikodušno odstopala obširne kose sveta.

V začetku so se odzvali klicu zlasti domačini bližnjih otokov, raztresenih po Južnem morju — imenovali so jih "kanaka". Naseljevali so se v Queenslandu do časa, ko je prišlo do federacije. Tedaj so se morali vrniti, ker je Avstralija usta-

vila sprejemanje temnopoltnih ras na svoje ozemlje. Njihovo mesto so začeli zavzemati belokožci.

Prebivalstvo in zaposlitev.

V primeri z obsežnostjo države ima današnji Queensland kaj malo ljudi. Vseh skupaj je komaj milijon in pol — torej nič več kot v Sloveniji. Od teh jih precej nad pol milijona sedi v Brisbanu, glavnem mestu. Drugih velikih mest Queensland še nima, pač pa se razvijajo.

Država je na široko odprta novim naseljencem iz Evrope, predvsem Britancem, ki se pa nič preveč ne ogrevajo zanjo — kot pač tudi za ostalo Avstralijo ne. Zato so dobrodošli tudi naseljenci iz raznih držav kontinentalne Evrope. Seveda postanejo že v drugem rodu zgolj Avstralci, nekaj svoje kulture pa le vbrizgajo Avstraliji.

Koliko je v Queensladu Slovencev? Menda jih ne bo cel tisočak, vsaj polovica vseh se pa drži Brisbana, ali se vrača vanj od sezonskega dela po deželi.

Med poljskimi pridelki Queenslanda je pač najbolj znana sladkorna trstika. Gojili so jo že "kanaka" priseljenci. Dandanes imajo — bolj ob morski obali kot v globlji notranjosti — nad 8,000 sladkornih farm in na njih pridelajo do 9 milijonov ton te sladke rastline. Iz nje iztisnejo milijon ton surovega sladkorja. Mnogi Slovenci, ki hodijo leto za letom v Queensland "trsko sekati", bi lahko veliko povedali o vsem tem, pa vsak le "težko prime za pero"....

Omenili smo že obširne pašnike Queenslanda. Goje ovce za volno, govedo za mleko in meso. Že pred 50 leti se je štelo, da imajo 20 milijonov ovac in so pridelali letno volne za 6 milijonov funtov. Repov govedi so našteali 5 milijonov. Danes sodijo, da nastrižejo volne vsako leto v vrednosti 50 milijonov, govedi pa imajo pol toliko kot vsa ostala Avstralija.

Industrija

Zagon v industrijska podjetja sta dali obe svetovni, posebno druga. Uvoz tovarniških izdelkov je bil ustavljen, treba je bilo delati doma. Po vojni se je industrija vztrajno dalje razvijala. Pišejo, da je danes v Queenslandu nekaj manj kot 6,000 raznih tovarn in imajo zaposlenih nad 100,000 delavcev. Queenslandska industrija zaostaja le za New South Walesom in Victorijo. Danes so njeni vsakoletni izdelki vredni pol milijarde, dočim je bila njihova vrednost pred vojno le okoli 70 milijonov.

Brisbane, glavno mesto, leži ob ustju reke z istim imenom in prav ta reka mu s svojim izlivom v morje daje zelo pripravno pristanišče. Zato je Brisbane tudi znamenito trgovsko mesto in gradi lastne ladje. Lepo število njegovih ljudi živi od te industrije. Poleg Brisbana ima ladjedelnice tudi mesto Maryborough, ki leži pičlih 200 milj nad Brisbanom.

Rudarstvo

Zelo važna panoga industrije je tudi rudarstvo, po katerem slovijo zlasti trije kraji v Queenslandu.

Mt. Isa ima obširne rudnike bakra. Izkoriščanje te zelo uporabljane rude prav zdaj bolj in bolj poudarjajo. V Townsvillu so zgradili ogromno elektrolitično čistilnico za baker iz montiških rudnikov.

V kraju Mary Kathleen so odkrili uranij, zelo dragoceno rudo; in ondotni rudnik je v polnem razmahu.

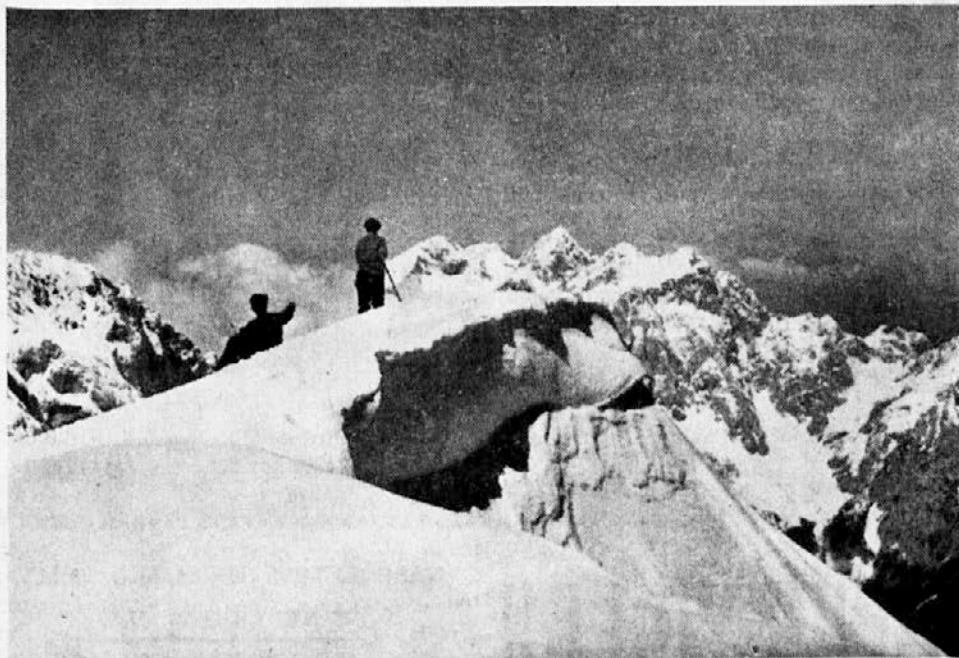
V bližini kraja Veipa na severnem polotoku (Cape York Peninsula) so v zemlji neizčrpane zaloge boksita, ki ga dobivajo iz nje s pomočjo kapitala iz prekmorskih dežel.

Pri vsem tem razvoju in napredku današnje-

ga Queenslanda je pa vendar šele začetek velike bodočnosti, ki to deželo čaka. Prostora v njej je za mnoge milijone ljudi, pa tudi dela in jela jim ne bo manjkalo. Naj pa pridejo od koder koli, brez neke mere pionirskega duha ne bodo smeli biti.

Čeprav ima Queensland v primeri z obširnostjo le malenkostno število ljudi, obstoji neko gibanje in se pojavljajo glasovi, ki zahtevajo razdelitev države vsaj v dve polovici. Tako bi mati Avstralija dobila novo hčerko. Zagovorniki te zahteve trdijo, da pogled vlade v Brisbanu ne seže dovolj daleč v deželo, ki je res preogromna, zato zaledje ostaja nerazvito in zanemarjeno. Kaj bi bilo, pravijo za primer, če bi NSW vladali iz Melbournu? Pa to niti ni prava primera, ker ne izraža resničnega položaja. Le nova država z novo vlado bi se lotila dela s potrebnim zagonom, da se oddaljene pokrajine začno pravilno razvijati.

Na drugi strani pa slišimo, da se je federalna vlada v Canberri zavzela za zgradbo številnih novih cest širom po Queenslandu, ki naj pomagajo hitrejšemu razvoju države v pogledu živinoreje, rudarstva in vsesplošnega gospodarstva. Celo na to mislijo, da bi federalno zanimanje za razvoj Queenslanda postavili vstric podjetnosti v Snowy Mountains.

Kamniške planine — mestna last Domžalčanov, tako lahko berete na strani 101.

TAKA SLEPOTA!

KO NAS JE LETA 1958 obiskal g. Julče Slapšak iz Clevelanda in smo mu razkazovali posebno našo prestolnico Kalkute, se je venomer zmrdoval: Ja, te vaše krave! Oh, te vaše krave!

Krave in biki so se namreč sončili in senčili in prenočevali kar po sredi najbolj prometnih cest in na pločnikih iz marmorja pred blestečimi bančnimi poslopji. Povedali smo g. Julčku, da so krave naša "sveta" bitja, ker je iz njih izšlo vse, kar je. Biki pa še posebej, ker so jezdne živali boga Šiva...

Ali naj dodam še, da v Bengaliji domačini zelo častijo kače in so hndi zelo jezni na tiste, ki jih pobijajo? Ne smeli bi jih pobijati, pa čeprav ljudje umirajo od njihovih pikov. Pa še to, da nam tukaj na čandernagorskem vrtu "svete opice" v gručah po 10 ali 20 sproti požro vse sadje, če ne potrgam pravočasno še zelenega. Zato sem dal posekati vse sadno drevje. Tudi sam sem se moral pred opicami zabarikadirati z žično ograjo, ker so se mi ti čudni "svetci" režali in mi grozili v moji lastni hiši, se sprehajali po verandi in silili skozi okna v hišo. Spoditi sem jih pač smel, ne pa pobiti, ker bi moji sosede, častilci "svetih" opic, zagnali strašen krik.

Kaj že pravi sv. Pavel? "In so zamenjali veličastvo neminljivega Boga s podobo, slično minljivemu človeku in pticam in četveronožcem in plazilcem... in so častili in molili rajši stvari kot Stvarnika... Zaradi tega jih je Bog prepustil izprijenemu mšljenju, da so počeli, kar se ne spodobi... brez pameti".

V Bengaliji postanejo te Pavlove besede res do konca razumljive.

Z BENGALSKIH POLJAN

Poroča

Misijonar č. g. Stanko Podržaj

PISMO IZ AVSTRALIJE

Č. g. Stanko Podržaj:

V slovenskem mesečniku MISLI, ki izhaja v Avstraliji, smo brali Vaš članek INDIJSKI BOŽIČ. Kar lepo branje je bilo. Samo Vi bi se morali večkrat oglasiti, pa bi se mi zaspani Slovenci, ki živimo v Avstraliji, večkrat spomnili na Vas. Tukaj pošiljam nekaj malega za Vaš misijon in lepe pozdrave od mene in moje družine.

Zaspani Slovenec.

MISIJONARJEVA ZAHVALA

"ZASPANEMU SLOVENCU" v Avstraliji se bengalski misijonar pristrčno zahvaljuje za veličastni misijonski dar pet funtov. Mora biti dober mož, ni pa poslal naslova in niti kraja njegovega bivanja ne morem razvozlati iz poštnega žiga. Zato se mu morem zahvaliti samo po MISLIH. No, če je mož res tako "zaspan", so pa njegove sanje toliko bolj budne in spodbudne. Takih "zaspanih" Slovencev bi si mi misijonarji želeli še mnogo — Bog jih živi, kjerkoli so! Posebno naj Bog živi tega dobrega moža in mu daj z njegovo družino vred prav vesele velikonočne praznike!

Stanko Podržaj S.J.

Catholic Church, Chandernagore E. Ry.
West Bengal, INDIA

PO MISLIH nadaljnji darovi:

Mirko Br.	1-0-0
"Frances"	6-0-0
Neimenovan	12-0-0

MARRICKVILLE!!

NAŠE LETOŠNJE MAJSKO ROMANJE

V NEDELJO 28. MAJA!

VEČ V MAJSKI ŠTEVILKI.

NOVE UGANKE

2. Telegram

1. Lestvica

poslala Tončka Maček

1 *	*	* * *	del glave
2 *	*	* * *	listnato drevo
3 *	*	* * *	predsednik velike države v Aziji
4 *	*	* * *	del njive
5 *	*	* * *	pavza
6 *	*	* * *	plača
7 *	*	* * *	del cerkve
8 *	*	* * *	vznesenost, zanos
9 *	*	* * *	duhovno bitje
10 *	*	* * *	slovenski list
11 *	*	* * *	zdravilna rastlina
12 *	*	* * *	grenka rastlina
13 *	*	* * *	vrsta pesnitve
14 *	*	* * *	uniformiran strežnik

Namesto zvezdic postavi črke. Ob pravilni rešitvi dajo v drugi vrsti navzdol znan slovenski pregovor.

Pričakoval sem prijateljev obisk. Ni ga bilo. Končno dobim telegram: ČACE KAJCE MECE NACE POCE STAJCE ICE JUCE TRICE. — Cene šteje.

Torej vendar pride! Kaj je telegrafiral?

MARČNE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 Bogatin, 8 Utana, 9 r, 10 tovarna, 12 Ana, 13 a, 14 v, 16 ne, 17 ara, 20 sin;

Navpično: 1 butara, 2 Oton, 3 Gava, 4 Ana, 5 tara, 6 i, 7 nraven, 16 ne.

2. Poročilo župnije

Lahko bi izpustil "24 ženinov in 24 nevest".

3. Packasta

Urno cepec izpod rok, pika poka pika pok.

Rešitev poslala Ivanka Torbica

Prizor z "Vinske trgatve".

"Hrastov Andrejček je potegnil srečko.

Kdo ima pravo številko?"

Foto: Jože Cetin

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

Službe božje

Nedelja 16. aprila (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef. 10:30, poprej spovedovanje.

Nedelja 23. aprila (četrti v mesecu): **St. Patrick**, Sydney 10:30. Poprej spovedovanje.

Nedelja 30. aprila (peta v mesecu): **WOLLONGONG** v katedrali ob 5. pop. Pred mašo spovedovanje.

Nedelja 7. maja (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11, poprej spovedovanje.

Villawood ob 10, poprej spovedovanje.

Nedelja 14. maja (druga v mesecu): **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 21. maja (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

VNEBOHOD GOSPODOV

V četrtek 11. maja **zapovedan praznik!** Mine 40 dni od velike noči, Vstali Zveličar se vrne k Očetu. Po vseh cerkvah bodo tudi **večerne maše**, da bo vsem olajšano opraviti **prazniško dolžnost**. Le zelo resen izgovor opraviči opustitev sv. maše.

WOLLONGONG!

Letos ima april **pet nedelj**, ne pozabite: Slovenska služba božja bo spet na peto nedeljo 30. aprila!

Bo še tudi čas za velikonočno dolžnost, zato bo duhovnik eno uro pred mašo v spovednici — pridite pravočasno!

VELIKONOČNA DOLŽNOST

Dosti lepo ste se odzvali v Sydneyu zadnje tri dni svetega tedna. Kar precej je bilo spovedi in obhajil. Pri sv. maši na veliko noč je vladal lep red kljub polni cerkvi. Veselo znamenje!

Za velikonočno dolžnost — spoved in obhajilo — je še čas vse do praznika sv. Trojice — v nedeljo 28. maja. Naj ne bo — izgovora!

NAŠE ROMANJE V MAJU

Na zadnjo nedeljo v maju — praznik Prevtrojice — bomo poromali
v **Marrickville**

Ni težko najti — prekrasna cerkev — visok stolp — sijajne orgle, zelo lep park za procesijo.

Zaznamujte si ta dan na koledarju!
Več v majski številki.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

Poroke

V **Paddingtonu** v cerkvi sv. Frančiška so si obljubili zakonsk ozvestobo naslednji pari:

Roman Reja, doma iz Kozane v Brdih, in **Marta Ambrožič**, ki je iz Podgore pri Gorici prišla v Avstralijo skoraj naravnost pred poročni oltar. Dne 11. marca.

Franc Nagode, doma iz Gornjega Logatca, in **Julka Kariž** iz Tomaja. Dne 8. aprila.

Stanko Salobir, doma iz Dobja pri Celju, in **Marica Jezernik** iz Celja. Dne 8. aprila.

Albin Kranjc, doma iz Budanj pri Vipavi, in **Ema Vatovec** iz Gornjega Vremena. Dne 8. aprila.

Rafael Koren, doma Budanj pri Vipavi, in **Zora Kastelic** iz Ilirske Bistrice. Dne 8. aprila.

Vsem novim zakonskim parom iskrene čestitke in Bog daj vse dobro!

Krsti

Jožek je ime prvorojencu družine Maksa Gerbca in Agate r. Connovo. Pri krstu dne 19. marca sta mu botrovala Leo Robar in Brunislava Kolsut.

Irmo smo pa krstili na veliko soboto kot drugorojenko družine Pavla Barba in Hermine r. Penko. Za botra sta bila Franc in Marija Zadnik.

Iskrene čestitke!

KAKO, DA SEM POSTAL

DUHOVNIK?

Konec

ŠKOF SE PA NI TAKO HITRO navdušil zame. Seveda! Star sem bil že dvajset let, iz šole že davno. Šest let svetne zaposlitve sem imel za sabo. To me ni posebno priporočalo. In je škof samo rekel, da bo premislil.

Rad sem mu dal časa za premislek, koristi pa od tega ni bilo. Ostal je pri svojem. Končno mi je svetoval, naj vzamem dopust za 12 mesecev in vstopim v semenišče samo za poskus. Če bi se izkazalo, da ni nič z mano, se lahko kadarkoli vrnem nazaj k pošti in telegrafu.

Na to sem mu dejal: Če me sprejmete tudi samo za poskus, bodite prepričani, da bom tudi ostal. Nikoli ne bom silil proč.

Menda sem mu zatrdil to s tako ihto, da je planil v smeh in se podal.

Življenje v semenišču se mi je zdelo kot varno in mirno zavetišče v pristanu po dolgi vožnji preko razburkanega morja. Ljubeznivost in obzirnost predstojnikov, prijaznost in postrežljivost dijakov — oboje me je priganjalo dan za dnem k največjim naporom pri učenju. Najbolj sem se bal tega, da bo študij za duhovnika sploh pretežak. Težak je bil res, vendar ne — pretežak! Moral sem pa biti neprestano pri knjigah. Drugi dijaki, po večini več let mlajši od mene toda brez prekinitve šolskih let, so si lahko privoščili precej razvedrila. Jaz sem si pa bil od vsega začetka svest, da bo moj čas za oddih le o počitnicah.

Neprestano pridno učenje je rodilo en sad: čas je mineval kot bi ga kdo podil. Dve leti študija, ki me je pripravljal za vstop v filozofijo, sta šli mimo kot bi mignil.

Ko sem bil sredi prvega leta filozofije, mi je škof poslal odlok, ki je pomenil višek vseh mojih želja. Imel sem iti v Rim in tam skonstruirati predpisane študije. S kakšnim veseljem!

Tistih pet let učenja v kolegiju propagande, prav v srcu Rima, to je bila najlepša doba mojega življenja. Polna visokih navdihov in načrtov. Kolegij sam, tako častitljiv že po svoji starodavnosti, je bil v svoji preteklosti Alma Mater premnogih

mučencev in spoznavalcev. Tovariše pri študiju sem imel od vseh štirih vetrov sveta. Bili smo si tako različni, ali eno je bilo vsem skupno: vera in versko prepričanje. Kaj je moglo biti lepšega za razvidnost, da je Cerkev res ena in vesoljna? Naši obiski v katakombah, v bazilikah in drugih slav-nih svetiščih so nam živo kazali, da je Cerkev tudi apostolska in sveta.

Vsakovrstni liturgični obredi — od križevega pota v postnem času do kanonizacij novih svetnikov — so neprestano dvigali in priganjali k bolj globoki pobožnosti in duhovnosti. Priložnost, da smo mogli videti papežev dvor in sv. Očeta samega, nam je dajala zavest, koliko življenja in večne mladosti je v naši Cerkvi. Kako bi bilo mogoče, da bi si človek ne rekel: ponosen sem, da sem katoličan. Še več! Strmeti smo morali nad božjo dobroto, ki se je sklonila do nas in nas pozvala k sodelovanju z vsemi narodi pri vršitvi najbolj vzvišene službe, ki je na zemlji mogoča — svečeništvo.

Tudi na visoki šoli v Rimu sem bil zmerom v skrbeh, prav kakor poprej v malem semenišču v Avstraliji, če bom res mogel zmagati težke študije. Dobri profesorji, jasne učne knjige, postrežljivost sodijakov — vse to je pomagalo, da sem zmagel. Krona mojih naporov je bil doktorat iz bogoslovja.

Prejem mašniškega posvečenja je do konca izpolnil najbolj plemenito stremenje, ki ga more imeti umrljiv človek na zemlji. Da sem dosegel ta cilj, je bilo potrebno troje: neutrudljiv napor pri učenju, zvestoba do hišnih predpisov in postav, pa neprestana molitev — zlasti k Materi božji.

Vse to je pomenilo dosti napornega dela. Toda Bog je ljubeč Oče in z veseljem blagoslavlja napore svojih otrok. Zato moram reči s sv. Pavlom: po božji milosti sem to, kar sem.

BOLIVIJA je od vseh držav v Južni Ameriki najbolj siromašna. Pod zemljo ima sicer mnogo bogastva, a od tega imajo koristi le nekateri. Majhno število bogatašev izžema tisoče in tisoče Indijancev, ki delajo v rudnikih. Odstotek nepismenih med temi delavci je silno visok. Plače za delo v rudnikih so jako nizke, z njimi si delavci ne morejo ustvariti dostojnega življenja. Toda še tisto, kar med tednom zaslužijo, ob nedeljah zapijejo. V takih okoliščinah komunisti nimajo težkega dela. Cerkev je v veliki zadregi, ker ni domačega duhovniškega naraščaja. Ljudstvo je pre- revno in preveč zaostalo. Duhovniki prihajajo iz tujih dežel, kot tujci pa nimajo veliko vpliva na zboljšanje žalostnih domačih razmer.

z naročnikom v Mt. Isa

Pismo

Cenjeno uredništvo: —

Po dolgem času sem se tudi jaz spomnil, da sem prejel poslani mi KOLEDARČEK, ki je zelo zanimiv in poučljiv. Tako posebno za družine, pa tudi samcu, kot sem jaz, je ostala ena kost za glodanje.

Zanima me namreč, kdaj je pridobila sv. maša, oziroma izgubila na svoji svetosti do take mere, da nima več nekaj točno določene cene.

Se še dobro spominjam, da je stala sv. maša (v predvojnem času v Sloveniji) "dvajset dinarčkov" in nikakor ne: kolikor daš, neglede na gmotno stanje naročnika.

Tudi se spominjam, da mi je teta dala dvajset dinarjev, naj grem v župnišče plačat mašo za pokojno mojo mamo, odnosno njeno sestro. Poskusil sem, kako bi naredil, da bi meni nekaj ostalo od te vsote, pa je mož kar zahteval vseh 20 din.

Ker sem mnenja, da bi bila ta "kost" še komu v slast, bi želel, da bi nas poučili. Bralcem MISL pa lep pozdrav! — **Mirko Brenčič.**

Odgovor.

Dragi Mirko: —

KOLENDARČEK na prvem mestu poudarja, da izraz "plačati" za sv. mašo ni na mestu. Zakaj ne? Sami govorite v svojem pismu o SVETOSTI maše. Tako sveta reč, kot je sv. maša, v resnici ne more imeti svetne ali zemeljske "cene". Nič lepo ni, da je prišlo v slovenščini v navado, da ljudje sprašujejo, koliko maša "stane" in potem mašo "plačajo". Ne gredo pa tako daleč, da bi rekli: Mašo sem šel "kupit". To se našemu jeziku le upira. Vendar je nazadnje v izrazu "plačal sem mašo" že samo po sebi vključeno, da je bila "na prodaj" in si jo plačal, ker si jo pač — kupil...

Zato skušamo v zvezi s sv. mašo odpraviti te neprimerne izraze in se rajši ravnati po drugih narodih in jezikih, ki se v tem pogledu vse lepše izražajo. Avstralski katoličan, ki govori angleški, ne bo rekel, da je mašo plačal, rekel bo (da je za mašo dal svoj "offering" — dar. Če stopite k avstralskemu duhovniku in mu rečete: I want to pay

a Mass — bo takoj vedel, da ste tujec in da vaš katoliški vzgoji nekaj manjka. Verjetno bo celo popravil vaš izraz in vas poučil.

Zakaj pa doma niso duhovniki skušali odpraviti te neprimerne izraze? O, saj so! V pridigah in v tisku, tega se prav dobro spominjam. Toda le s težavo se ljudje odvadijo, kar jim je zašlo v jezik v teku dolge dobe.

Ta ali oni bo rekel: Saj beseda ni konj. To je res — po eni strani. Toda ko v tujini vidimo, da se drugod katoličani bolj pravilno izražajo, zakaj ne bi ob lepem zgledu tudi mi popravili neprimerne izraze v svojem jeziku?

In zdaj: koliko? Kakšen "offering" ali dar se dá za mašo?

Škof ima pravico določiti, če hoče in se mu zdi potrebno, najnižjo mero tega "daru". In da je največkrat potrebno, je razvidno že iz tega, kar Vi pripovedujete o sebi: "da bi meni nekaj ostalo" ... Marsikdo bi rad "glihal", kakor da (pridemo spet na isto) za mašo baranta na trgu... Duhovnik mora pač živeti in mu za uslugo, da opravi sv. mašo po gotovem namenu, po pravici gre neka nagrada. In tako so pač doma (pred vojno) imeli predpisano, da se za mašo dá najmanj "dvajset dinarčkov". Ne vem, koliko je danes.

KOLENDARČEK je glede Avstralije zapisal (za leto 1960), da "v Avstraliji ni nič predpisano". Tega letošnji ni ponovil debesedno, ker je urednik prav takrat slišal, da prihaja nekak "predpis". Tudi je zvedel, da ponekod ljudje dajejo za mašo samo po pet šilingov. To se je škofom zdelo le premalo, ko draginja iz leta v leto raste, pa so na skupni seji za vso Avstralijo določili, da duhovniki niso dolžni sprejemati za mašo manj kot deset šilingov. Niso pa rekli, da maša toliko "stane". Še vedno pa se bodo našli verniki, ki lahko več dajo, da bodo tudi res več dali. To se pravi: Kar kdo dá za mašo, je še vedno "offering" — dar, ne plačilo — čeprav je dolečeno, da naj ne bo manj kot 10 šilingov. — Ur.

VEČNI VZDIHI

Eni hvalijo poletje,
drugi jesen, zimo.
Tretji: Eh, da le živimo!

Vse to, ko v mojem vrtu prvo cvetje
omrznjeno drhti
in si želi:
Pomlad, pomlad!

M.I.S. ponuja pomoč

POZVONILO JE. KO SEM ODPRL, je vstopil vljuden Avstralec in se predstavil: Moje ime B.T. Gilmore. Prihajam od M.I.S. Ali veste, kaj je M.I.S.?

Seveda vem, že dolgo vem. Kaj pa želite od mene?

Priporočajte svojim ljudem, naj se zatekajo k nam, kadar imajo kakšne potrebe. Povejte jim, da M.I.S. pomeni **MIGRANT INFORMATION SERVICE**. Kako se to pove v vašem jeziku?

Informacijska postrežba novim naseljencem. Tako bo menda prav, se je smejal. Vi že veste. Povejte svojim ljudem iz Slovenije, da imamo sedaj za Jugoslovane **nastavljenega Slovenca**, ki je zelo postrežljiv in zmožen. Naj se z zaupanjem zatekajo k njemu po pomoč.

Po kakšno pomoč pa, prav za prav? Po vsako, takorekoč. Kadar so v taki ali drugačni zadregi, kar k nam naj pridejo. Naš uradnik jim bo prevedel različne dokumente, jim pomagal v bolezni, jih napotil v odgovarjajoče urade, bo posredoval zanje pri oblasteh...

Pa če iščejo zaposlitve? Tudi v tem bo pomagal, kar bo mogel. Vsakega, ki je v potrebi, napotite k nam. Vsa pomoč je brezplačna. Naj se ne ustrašijo, ko vidijo, da smo **BANKA**. Naš urad je v **Sydneyu na George Streetu, kjer jo križa Market St.** Kot že omenjeno, je to bančno poslopje. Ko vstopijo, naj zavijejo takoj na levo in po stopnicah navzdol. Se bodo takoj znašli, nič skrbi.

Pa imate tak urad samo v Sydneyu? Še šest drugih imamo. Jih bom kar naštel:
Wollongong: 243 Crown Street;
Melbourne: 227 Bourke St.;
Brisbane: 259 Queen St.;
Adelaide: 135 Rundle St.;
Perth: 55 William St.;
Hobart: 81 Elizabeth St.

In prav res pomagata? Vsakemu? Poskušamo prav gotovo. To pa sami veste, da večših človek pri najboljši volji ne more pomagati, kakor bi rad.

In vse zastonj? Iz same ljubezni do do novih Avstralcev? Pogledal je v tla in nekoliko pogrknil.

Iz ljubezni... iz ljubezni... To se pravi, pomagamo, ker vemo, da so mnogi ljudje pomoči potrebni. Računamo pa na to, da bodo ti ljudje nekoč, ko bodo imeli denar, svoje prihranke nalagali v naši banki. Ali je v tem kaj narobe?

Misli, April, 1961.

Nasmehnil sem se in rekel, da nič. Bil je zadovoljen. Zahvalil se mi je, ko sem mu obljubil, da bom o njegovem obisku napisal v MISLI.

Drugi dan sem šel sam pogledat, če je res kak Slovenec tam nastavljen. Našel sem ga in videl, da je moj dober znanec. Kdo je, tega ne bom pravil, kar sami ga pojdite pogledat.

Pokazal mi je knjigo, kjer ima popisane vse, ki so se zatekli k njemu. Videti je bila precejšnja zbirka. Res pomagata, sem vprašal. Kolikor pač morem, je rekel, naj le prihajajo.

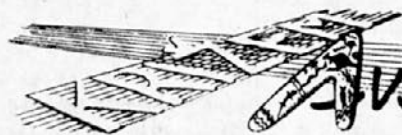
Voščim srečo in na svidenje, sem dejal in se poslovil. — Ur.

Z Vseh Vetrov

"OBOROŽEN MIR". Podobno je, da si je predsednik Kennedy te besede zapisal na čelo svojega delovnega programa v zadevah svetovne politike. Močne morajo biti zahodne demokracije, toda ne izzivati vojno, popuščati pa tudi ne. Ker pa komunistom ni zaupati, je treba, da razne dogovore in sporazume dvomljive vrednosti podpre oborožena sila — za vsak primer. Zdi se, da je to Kennedyjevo stališče že rodilo neke sadove, recimo v Laosu. Imata pa Hruščev in Mao seveda tudi v lastnih hišah svoje težave, ki ne dopuščajo prevelike smelosti v odnosih do zunanjih sil.

NOVA GVINEJA — njena zahodna polovica — je živ primer, kako zapletena lahko postane svetovna politika. Tisti del Nove Gvineje zahteva zase Indonizija in žuga z oboroženim navalom. Holandija, ki upravlja dotični kos Nove Gvineje, išče zaveznikov in kar izjavlja, da bodo razne države, med njimi Avstralija, z orožjem pognale Indonizijce nazaj čez morje. Toda Avstralija skuša vzdrževati z Indonizijo kar najboljše prijateljstvo, z rdečo Kitajsko pa ne. In vendar prav nič ne mara, da bi Holandija izgubila mandat nad Novo Gvinejo, ker bi potem tudi njen del Nove Gvineje postal sporna točka. Zapletene reči so to.

KUBA IN CASTRO sta zadnje čase stopila v svetovni politiki nekoliko v ozadje. Bilo je videti, da niti Ameriki ne povzročata več toliko živčnosti kot pred meseci. Prav zdaj pa poročajo, da so v Washingtonu izdali poluradno izjavo, ki napolnuje majhno knjigo in pred vsem svetom obtožuje Castrov režim mnogih grdobij. Kar je pa še bolj pomembno, je to, da Amerika obeta ljudstvu na Kubi osvoboditev izpod Castra, njega samega pa pozivlje, naj pretrga svoje stike s svetovnim komunizmom, ali pa — kaj?

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Annandale: — Naj za Mirkom Rakuškom tudi jaz rečem svoje o povesti TONČE S SLOMA, katere avtor je p. Bernard. To ni navadna povest, ki bi si jo avtor izmislil od začetka do konca. Je dokumentaren roman, realistično podan iz življenja prejšnjega stoletja, ki v njem nastopa Tonča, poznejši slovenski vladika Anton Martin Slomšek. Mladostne dogodke Tonča pač avtor v svoji živi domišljiji sam slika in jih po vsej verjetnosti preplata z resničnimi okoliščinami iz življenja velikega moža. Pisatelj je moral vložiti veliko truda in sposobnosti, da je našel resnične zgodovinske osebnosti na Ponikvi pri Grobelnem in v okolici. Opis in oris krajev, kakor tudi imena nastopajočih, je točen. Pa tudi značaj kmeta se še do danes ni veliko spremenil. Vredno je omeniti, da je pisatelju dobro znano družbeno — politično vzdušje tistega časa, kakor tudi nrav slovenskega kmeta in izobraženca. S tem ne mislim reči, da je povest klasičnega pomena, a vendar je način pripovedovanja živ, slog izredno lep, snov vsestransko zanimiva in poučna. Sleherni bralec jo z lahkoto zagrabi. Pisatelj mi je osebno izjavil, da ne pozna krajev, ki jih opisuje, iz lastnega opazovanja, a vendar se mi zdi, kot da je rasel in neposredni bližini Sloma. Dovoljujem si pripomniti, da me je povest izredno zanimala že zato, ker so mi kraji dobro znani in pisatelj omenja celo nekaj oseb, iz katerih potomstva je izšla moja žena. Ob branju knjige mi je prišlo v spomin marsikaj, kar sem sam slišal iz ust starih ljudi. Moram reči, da se lepo ujema z dogodki v knjigi. Sem pa tudi sam zbiral snov iz tistih krajev za neko nameravano knjižno delo, zato sem med branjem TONČA S SLOMA toliko laže doživljal s pisateljem vse dogodke, kot da bi živel v njegovim Tončetom v njegovih časih in v neposredni bližini. Škoda, da rojaki v domovini nimajo možnosti dobiti v roke tega lepega književnega dela — ali pa so ga vsaj nekateri morda le dobili? — **Roman Perko.**

Canberra, ACT. — Ob prebiranju MISLI sem ugotovil, da mora biti kar precej Slovencev v Avstraliji, toda jaz skoraj nimam prilike, da uporabljam slovenščino. V Avstraliji še nisem leto dni, po-

prej sem se pa potikal 3 leta po taboriščih zahodne Evrope. Najprej sem živel v Astenu pri Linzu, od tam sem šel v Belgijo in hodil v šolo v zavodu DON BOSCO. Zaradi nekega nezasluženega preganjanja sem odšel v Francijo, kjer mi pa sreča ni bila mila. Zaposlitve nisem dobil, ostal sem na cesti. Končno sem se vrnil v Avstrijo, kjer se mi je po dolgem iskanju in stradanju posrečilo dobiti delo in stanovanje. Registriral sem se za Avstralijo in končno našel zadovoljivo novo domovino, čeprav daleč na tujih tleh. S pomočjo nemščine in francoščine mi angleščina ne dela težav. V kratkem času sem se spoznal z dobrim holandskim dekletom v katoliškem klubu. Vlila mi je spet ljubezen do Cerkev. Celó do tega me je pripravila, da sem za Božič šel k zakramentom. Lahko Vam zatrdim, da se počutim srečnega. Zdaj pa naročam nekaj slovenskih knjig, posebno izpod peresa pisatelja Finžgarja, da se spet uživim v slovensko čitanje. — **Janez Tadina.**

VICTORIA

Porenpunkah. — V neki številki MISLI sem brala, da avstralska oblast svari priseljence, naj nikar ne uničujejo tukajšnje divjačine. Če bi jaz imela besedo, bi rekla: Italijanom poberite puške in frače, potem bo tu dosti več zajčkov, papig in celo vrabčkov ostalo pri življenju. Razne tičke pobijajo kar s fračo. No, saj to je njihova stara navada. Bila sem v južni Italiji okoli štiri leta in vem, kako so pobijali ptice selivke, ki so iz naših krajev letele na jug in nazaj preko njihovih dežel. O tem je bilo dosti slišati in tudi v tisku je bilo. Menda jim je v krvi, da morajo tudi v tej deželi tako delati. — V zadnji številki MISLI sem z zanimanjem brala urednikovo sodbo o velikonočni pesmi g. Krivca. Meni se pesem dopade, res je pa, da je nisem študirala tako globoko kot sem brala v MISLIH. Zase lahko rečem, da nisem ena tistih, ki samo jokajo v Avstraliji, če je res toliko takih tu. Ne, nič ne jokam, pač pa pojem, kadar sem sama doma, razne pesmi, pa vse v čast božjo. Ta nova domovina mi kar dopade, čeprav sem tu šele nova in vem, da je prvo leto najtežje. Kraji so tod okoli lepi. Posebno sta mi všeč Wodonga in Wangaratta. Tudi Bright je lepo mestece. V oko-

lici ne manjka gozdov in turističnih krajev. Pozimi pade tudi sneg. Če bi le še do slovenskih božjih služb mogla z možem, bi bilo vse kar lepo. Žal bova morala vsaj letos še praznovati veliko noč brez tega. Lep pozdrav vsem! — **Matilda Vrh.**

Brunswick: — Vljudno prosim, da mi začnete pošiljati MISLI na novi naslov. Nočem izgubiti nobene številke. MISLI so mi jako pri srcu. Po pravičnem povem, da jih vsak mesec težko čakam in če le mogoče, preberem vse še isti večer. — **Franc Petelin.**

TASMANIA

Wyatinah. — Dobil sem v roke že nekaj številke MISLI, sam pa dozdam nisem bil naročnik. List se mi je priljubil zaradi svoje pestre vsebine, zato sem se odločil, da se tudi sam nanj naročim. Pošiljam naročnino in prilagam za SKLAD. Prosim, da mi pošljete tudi vse zaostale številke tega leta. Pozdrav rojakom vseh psovod. — **Alojz Korošec.**

POD VAŠKO LIPO

Wollongong. — Počasi in zamišljen sem stopal po bulvarju. Sem od morja je prihajal šum valov. Zadišalo je po cvetočih lipah in po divjih kostanjih, po pomladi in v soncu razorani domači grudi, ki je v mojih očeh tako ginljivo idealizirana. Kdo ve, ali bo vedno ostalo to vzdušje domotožja v meni, ta ljubezen, ki me trdno veže na mlada leta in moje ljudi?

Zašel sem v tok množic, ki me je zanašal na levo in desno. Tipal sem in iskal v vrsti obrazov, če ne bi morda zagledal profil, ki sliči Slovincu. Igral sem uganke in beležil: Ta je Grk, oni Poljak, ta živčigovec pa najbrž Italijan. Slovence ni bilo.

Stopam mimo avtobusne postaje in nenadoma zaslišim: "No, se pa vidimo jutri, saj veste kje." Zadržal sem korak. Poznal nisem nikogar. Majhna družba se je razšla, jaz sem pa dolgo stal na pločniku in ugibal, kam naj grem. Počutil sem se tako samega. Oni so se vsaj dogovorili, kje se snidejo, jaz sem odšel z grenkim občutjem skozi zibajoče se morje bitij — grenko sam.

Zadnji hip sem zvedel: Slovensko društvo Danica prireja družabni večer v Pioneer dvorani, začetek nocoj ob sedmih! Razveseljiva novica. Nisem osebno povabljen, nočem pa izostati. Pod cvečično krošnjo lipe je završalo: Družba bo, domačnost bo, samote se bom otresel.

Toda — kakšno razočaranje! Našel sem kakih 50 ljudi — od stotin rojakov, ki živijo v Wollongongu. Misli, April, 1961.

Vzdušje je bilo leno, brez življenja. Orkester se ni znal razživeti, bobnar je zaspano tolkel po nakovalu.

Naj bo krivda kjerkoli, prav ni. Vse premalo je razumevanja in kar nič se ne zavedamo, kakšne važnosti je naša povezava v tujini. Primanjkuje volje, zavednosti in poguma. Ali ne bi bilo veselje, če bi Slovenci v Wollongongu imeli močno društvo, ki naj bi ohranjalo svetlo narodno izročilo in tradicijo? Z dobro voljo bi se brez dvoma lahko uredničilo. Samo potom organizacije bomo Slovenci v emigraciji ostali Slovenci. Brez nje nas bo odnesel že prvi val.

Veliko se je trudil za društvo bivši predsednik Danice Anton Dermota. Dolga in mučna bolezen ga je ustavila. Bodimo mu hvaležni za ves njegov napor v prid naroda. Naj bi mu bilo dano, da bo spet poprijel in to čimprej!

Da bo družabni večer vendar ostal prisotnim v živem spominu, je zasluga novega predsednika Pavla Arharja. S svojo majhno harmoniko, z vencem narodnih je občuteno razvedril vse, male in velike, da je vse vriskalo in smeha ni manjkalo.

kljub pičli udeležbi smo se počutili kot nekdanj pod domačo vaško lipo. Prirediteljem vse priznanje! Drugim rojakom in rojakinjam pa priporočam: Prihodnjič pridite tudi vi, ne bo vam žal!

I. Burnik.

BARON MUNCHAUSEN

NA POLETIH

V VSEMIRJE

Poroča Vampec

TOLIKO JE V NAŠIH ČASIH govorenja in ugibanja o vsemirju, da je vse že nekam zastarelo. Ena ameriška raketa je "afno poguncala" nekam tja gor, kaj posebnega novega pa guncanje ni prineslo. Dokler ne odfrči kak današnji človek v veseljstvo, je vredno poslušati, kako je baron Münchhausen že pred 200 leti jadral po vsemirju ali vesoljstvu. Ne mislite, da sem se jaz izmislil, vse to je dobri mož pripovedoval sam in je zvesto zapisano v znanstvenih knjigah. Le čitajmo:

Kljub moji hrabrosti in premetenosti, kljub moji hitrosti in brzini mojega konja, mi je v turški vojni trda predla. Primerila se mi je celo nesreča. Sovražnik me je premagal — bilo ga je več kot naših — in postal sem vojni ujetnik. In kar je bilo še hujše, kar je pa pri Turkih navada, prodali so me za sužnja.

Res sem bil ponižan, toda moje delo ni bilo trdo in težko. Moral sem namreč gnati vsako jutro sultanove čebele na pašo, varovati jih ves dan in jih zvečer spet prignati v njihove panje. Nekega večera pogrešim čebelo, opazim pa takoj, da sta se je lotila dva medveda, ki sta jo hotela raztrgati zaradi medu. Ker nisem imel nič drugega orožju podobnega v roki razen srebrne sekire, ki je bila znak vseh sultanovih sužnjev, sem jo vrgel proti roparjema, da ju odpodim. Ubogo čebelo sem res osvobodil, ker sem bil pa le preveč zamahnil, je letela sekira kvišku in ni nehala leteti, dokler ni padla na luno. Kako naj pridem zopet do nje? S katero lestvico naj grem ponjo?

Tedaj se spomnim, da raste turški bob zelo hitro in čudovito visoko. Takoj vsadim tak bob, ki je rasel in rasel, dokler se ni ovil okoli luninega roga. Po tem bobu splezam v višino, plezam in plezam, dokler ne priplezam na luno. Vendar me je stalo precej truda, preden sem našel svojo srebrno sekiro, saj se na luni bleste vse reči prav tako kakor srebro. Slednjič jo najdem na kupu plev in rezanice.

Hotel sem se takoj vrniti na zemljo, toda — o joj! Sončna vročina je bila med tem izsušila moj bob, da mi kratko in malo ni bilo mogoče spustiti se po njem navzdol. Kaj mi je bilo storiti?

Spletem si iz rezanice vrv, kolikor mogoče močno in dolgo. Pritrdim jo na lunin rogljič in se spustim po nji dol. Z desnice se oprijemljem vrvi, v levisi držim sekuro. Kakor hitro spolznem dobršen kos navzdol, odsečem s sekuro gornji del vrvi, ki mi zdaj ni bil več potreben, saj sem ga imel že za sabo. Privozlam ga k spodnjemu koncu in tako vrv ni postala prekratka. Počasi pa gotovo sem se bližal zemlji. Toda ponovno odsekavanje in zopetno privozljanje vrvi ni zboljšalo vrvi in me tudi ni spravilo na sultanovo posestvo.

Visel sem menda še nekaj milj nad oblaki, kar se mi vrv nenadoma utrga in jaz telebnem s tako silo na božjo zemljo, da takoj omedlim. Ker sem padel iz take višine, so se tla pod težo mojega telesa udrla najmanj devet sežnjev globoko. Zavedel sem se slednjič, a zdaj nisem vedel, kako naj pridem iz jame. Toda česa človek ne stori v sili. Izkopal sem si z nohti, ki so mi dotlej rasli že 40 let, nekake stopnice ter tako srečno prilezel na dan.

* * *

To, vidite, dragi rojaki, se je godilo pred 200 leti. Imenitno, kaj? V primeri z uspehi, ki jih je dosegel gospod baron, je vse dandanašnje poskušanje pod luno in nad njo golo otročje igračkanje. In koliko stane nas — uboge davkoplačevalce!

KJE TAKO GOVORIJO IN DELAJO —

ČE PAČ ŠE?

Fran Milčinski piše (pred 50 leti):

"Samoraslost je jim pozna tudi v jeziku. Naglašajo, kakor da bi se kregali. In lepe, krepke izraze imajo. Nogam pravijo 'bedresa', prstom 'parklji', lasem 'griva'. Dekle je 'zijala', obleko imenujejo 'cunje'. 'Naša zijala ima nove cunje', pomeni torej, da ima tista gospodična novo toaleta. Dečki se kličejo 'betice'; kadar pa žena govori o svojem možu, mu spoštljivo reče 'naš človek'.

Zmerjanje je njih najslabša stran. Prišlo jim je v navado in spada v način njih govoric. Namesto 'prijatelj' in 'boter' si reko 'kmetavs' in 'mulc'. Pa si drug drugemu nič ne zamerijo. Zobotrebce izdelujejo — 'klinci' jim pravijo. Vsa družina jih dela — od petletnega frkolina naprej — dan na dan, od zore v pozno noč, zvečer po več družin skupaj pri eni luči. Ko se pa dodobra nasede in jih bolé že vse kosti, si vmes kak dan naredo praznik...

Tako piše Milčinski v eni svojih povesti. Kateri slovenski kraj je imel v mislih, ko je to pisal? Kdor ugane in prvi sporoči, dobi za nagrado lepo povest. — Ur.

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

Ne glede na to, ali naročajo darilne pošiljke pri naši tvrdki, dajemo rojakom **ZASTONJ** navodila in nasvete v zadevah, ki spadajo v poslovanje naše ali sorodnih tvrdk.

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODOČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. NA TA NAROČILA 5% POPUSTA.

Poštni money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
- B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POV DARJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NAŠE GESLO JE HITRA, SOLIDNA IN POŠTENA POSTREŽBA, NE SAMO V BESEDAH AMPAK TUDI V DEJANJU, KAR LAHKO VEDNO POKAŽEMO IN DOKAŽEMO.

V VSEH ZADEVAH IN POTREBAH GLEDE VAS, VAŠEGA SORODNIKA, PRIJATELJA ALI DEKLETA SE VEDNO OBRNITE NA VAŠEGA ZAUPANJA VREDNO, VSEM ZNANO, FIRMO DR. KOCE-TA.

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378